ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (štvrtá komora)

zo 17. júna 2009 *

Vo veci T-498/04,

Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd, so sídlom v Jiande City (Čína), v zastúpení: pôvodne D. Horovitz, advokát, a B. Hartnett, barrister, neskôr D. Horovitz,

žalobca,

ktorého v konaní podporuje:

Association des utilisateurs a distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace), v zastúpení: J. Flynn, QC, a D. Scannell, barrister,

vedľajší účastník konania,

* Jazyk konania: angličtina.

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: J.-P. Hix, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci G. Berrisch, advokát,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: E. Righini a K. Talabér-Ritz, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie článku 1 nariadenia Rady (ES) č. 1683/2004 z 24. septembra 2004, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz glyfosátu s pôvodom v Čínskej ľudovej republike (Ú. v. EÚ L 303, s. 1), v rozsahu, v akom sa týka žalobcu,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory O. Czúcz, sudcovia I. Labucka (spravodajkyňa) a M. Prek,

tajomník: K. Pocheć, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 2. júla 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Článok 2 ods. 1 až 7 nariadenia Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 56, 1996, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 45) v znení zmien a doplnení (ďalej len „základné nariadenie“), upravuje pre stanovenie existencie dumpingu pravidlá týkajúce sa metódy určenia výšky „normálnej hodnoty“. V svojom odseku 1 stanovuje hlavnú metódu, podľa ktorej je „normálna hodnota… spravidla založená na cenách zaplatených alebo obvykle platených pri bežnom obchodovaní nezávislými zákazníkmi vo vyvážajúcej krajine“.

2 Článok 2 ods. 7 základného nariadenia stanovuje osobitné pravidlo pre dovozy z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom. Toto ustanovenie znie:

„a) V prípade dovozu z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom… sa normálna hodnota určí na základe ceny alebo vytvorenej hodnoty v tretej krajine s trhovým hospodárstvom alebo na základe ceny z takejto tretej krajiny voči iným krajinám vrátane spoločenstva, alebo ak toto nie je možné, na inom odôvodnenom základe…

b) V antidumpingovom prešetrovaní, ktoré sa týka dovozu tovarov z… Čínskej ľudovej republiky, Ukrajiny, Vietnamu, Kazachstanu a akejkoľvek inej krajiny s iným ako trhovým hospodárstvom, ktorá je členom WTO k dátumu začatia prešetrovania, sa normálna hodnota určí v súlade s odsekmi 1 až 6, ak sa na základe riadne preukázateľných tvrdení jedného alebo niekoľkých výrobcov, ktorí podliehajú prešetrovaniu a v súlade s kritériami a postupmi ustanovenými v písmene c) preukáže, že u tohto výrobcu resp. výrobcov prevládajú pri výrobe a predaji výrobku, ktorý je podobný príslušnému výrobku podmienky trhového hospodárstva. V opačnom prípade sa uplatňujú pravidlá, ktoré sú [stanovené] v písmene a).

c) Tvrdenie v zmysle [ustanovení] písmena b) musí byť v písomnej forme a musí obsahovať dostatok dôkazov o tom, že výrobca pôsobí v podmienkach trhového hospodárstva, t. j. ak:

— rozhodnutia firiem, ktoré sa týkajú cien, nákladov a vstupov, vrátane napr. surovín, nákladov na technológiu a mzdových nákladov, výstupov, tržieb a investícií, sú prijaté ako odozvy na signály trhu, ktoré odrážajú ponuku a dopyt a bez podstatného vplyvu štátu v tomto ohľade [v tejto súvislosti — *neoficiálny preklad*] a náklady na hlavné vstupy podstatným spôsobom odrážajú trhové hodnoty,

— firmy majú jeden prehľadný súbor základných účtovných záznamov, ktoré sú nezávisle preverované v súlade s medzinárodnými účtovníckymi normami a ktoré sa používajú na všetky účely,

— výrobné náklady a finančná situácia firiem nepodliehajú výrazným deformáciám preneseným z bývalého systému iného ako trhového hospodárstva, najmä v oblasti odpisovania aktív, iných odpisov, výmenného obchodu a platieb prostredníctvom vyrovnania dlhov,

— príslušné firmy podliehajú zákonom o konkurze a vlastníctve, ktoré zaručujú právnu istotu a stabilitu činnosti firiem a

— prepočty výmenných kurzov sa uskutočňujú podľa trhovej sadzby.

Určenie, či výrobca spĺňa vyššie uvedené kritériá, sa prijme do troch mesiacov od začatia prešetrovania na základe osobitných konzultácií Poradného výboru a potom, ako výrobné odvetvie spoločenstva dostalo príležitosť vyjadriť svoje pripomienky. Toto určenie zostane v platnosti až do konca prešetrovania.“

3 Článok 11 ods. 5 základného nariadenia stanovuje:

„Príslušné ustanovenia tohto nariadenia s ohľadom na postupy a vedenie prešetrovania s výnimkou tých ustanovení, ktoré sa týkajú lehôt, sa vzťahujú na každé preskúmanie, ktoré sa vykonáva podľa odsekov 2, 3 a 4 tohto článku. …“

Okolnosti predchádzajúce sporu

4 Žalobca, Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd je spoločnosťou založenou podľa čínskeho práva kótovanou na šanghajskej burze cenných papierov. Glyfosát je jedným z hlavných výrobkov vyrábaných a predávaných žalobcom na čínskom i svetovom trhu. Ide o základný chemický herbicíd, ktorý široko rozšírený a používaný poľnohospodármi na celom svete.

5 Vo februári 1998 Rada zaviedla nariadením (ES) č. 368/98 (Ú. v. ES L 47, s. 1), konečné antidumpingové opatrenia na dovoz glyfosátu z Čínskej ľudovej republiky (ďalej len „ČĽR“). Toto nariadenie bolo zmenené a doplnené nariadením Rady (ES) č. 1086/2000 (Ú. v. ES L 124, s. 1) a nariadením (ES) č. 163/2002 Rady (Ú. v. ES L 30, s. 1).

6 Dňa 18. novembra 2002, po uverejnení oznámenia o nastávajúcom uplynutí platnosti antidumpingových opatrení na dovoz glyfosátu z ČĽR (Ú. v. ES C 120, s. 3), bola Komisii doručená žiadosť o preskúmanie týchto opatrení podľa článku 11 ods. 2 základného nariadenia, ktorú predložilo Európske združenie pre glyfosát [European Glyphosate Association (ďalej len „EGA)“]. Dňa 15. februára 2003 Komisia uverejnila oznámenie o predbežnom preskúmaní a preskúmanie skončenia antidumpingových opatrení na dovoz glyfosátu z ČĽR podľa článku 11 ods. 2 a 3 základného nariadenia (Ú. v. ES C 36, s. 18).

7 Po začatí prešetrovania žalobca odovzdal Komisii 4. apríla 2003 vyplnený dotazník určený výrobcom, ktorí tvrdia, že majú štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve (ďalej len „ŠTH“), pričom požiadal o priznanie ŠTH podľa článku 2 ods. 7 písm. b) základného nariadenia. Okrem toho žalobca predložil Komisii 30. apríla 2003 vyplnený dotazník určený vyvážajúcim výrobcom z ČĽR.

8 Následne potom žalobca odpovedal na ďalšie doplňujúce žiadosti o informácie Komisie a reagoval na pripomienky EGA, v ktorých namietala proti priznaniu žalobcovi ŠTH. Navyše od 2 do 4. septembra 2003 Komisia vykonala overovanie na mieste, v sídle žalobcu.

9 Dňa 5. decembra 2003 Komisia oznámila žalobca svoj zámer zamietnuť jeho žiadosť o priznanie ŠTH (ďalej len „oznámenie z 5. decembra 2003“). V dňoch 16. a 23. decembra 2003 žalobca predložil svoje pripomienky k tomuto oznámeniu.

10 Listom zo 6. apríla 2004 Komisia potvrdila svoje rozhodnutie o odmietnutí priznania žalobcovi ŠTH.

11 Dňa 7. apríla 2004 Komisia oznámila žalobcovi skutočnosti a dôvody, na ktorých základe chcela navrhnúť konečné antidumpingové opatrenia. Žalobca predložil k tomuto oznámeniu svoje pripomienky 19. apríla 2004.

12 Dňa 24. septembra 2004 na základe návrhu Komisie prijala Rada nariadenie (ES) č. 1683/2004, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz glyfosátu

s pôvodom v Čínskej ľudovej republike (Ú. v. EÚ L 303, s. 1, ďalej len „napadnuté nariadenie“). Čo sa týka žiadosti predloženej žalobcom o priznanie ŠTH, odôvodnenia č. 13 až 15 napadnutého nariadenia stanovujú:

„(13) Aj keď väčšinu akcií spoločnosti vlastnili súkromné osoby, v dôsledku veľkej rozptýlenosti akcií, ktoré neboli vo vlastníctve štátu a skutočnosti, že štát vlastnil ďaleko najväčší balík akcií, spoločnosť sa považovala za spoločnosť kontrolovanú štátom. Okrem toho, správna rada bola v skutočnosti ustanovená akcionármi zastupujúcimi štát a väčšina členov správnej rady boli alebo štátni úradníci, alebo zástupcovia podnikov vo vlastníctve štátu. Na základe toho sa dospelo k záveru, že spoločnosť je pod výraznou kontrolou a vplyvom štátu.

(14) Okrem toho sa zistilo, že vláda ČĽR udelila Čínskej obchodnej komore dovozcov a vývozcov kovov, minerálov a chemikálií ([CCCMC]) právo registrovať zmluvy a overovať vývozné ceny pre potreby colného odbavenia. Tento systém zahŕňal určovanie minimálnej ceny na vývoz glyfosátu a [CCCMC] umožňoval vetovať vývoz, ktorý by nerešpektoval tieto ceny.

(15) V dôsledku týchto poznatkov sa po porade s Poradným výborom rozhodlo neudeliť [žalobcovi] [ŠTH], pretože táto spoločnosť nespĺňa kritériá ustanovené článkom 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia.“

13 Odôvodnenie č. 17 napadnutého nariadenia stanovuje:

„z toho hľadiska sa dospelo k záveru, že [žalobca] výrazne podlieha štátnej kontrole, čo sa týka stanovovania svojich vývozných cien predmetného výrobku tak, ako sa to objasňuje v odôvodnení č. 14. …“

14 Keďže bola zamietnutá žiadosť o priznanie ŠTH, normálna hodnota bola určená podľa článku 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia na základe údajov zistených od výrobcov tretej krajiny s trhovým hospodárstvom, konkrétne Brazílskej federatívnej republiky (odôvodnenia č. 23 až 30 napadnutého nariadenia).

15 Článok 1 napadnutého nariadenia stanovuje:

„1. Týmto sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz glyfosátu s pôvodom v [ČĽR] spadajúceho pod KN kódex ex2931 00 95(TARIC kódex 2931 00 95 82) a ex3808 30 27(TARIC kódex 3808 30 27 19).

…

4. Sadzba cla vzťahujúca sa na čistú cenu výrobkov uvedených v odsekoch 1 až 3 na hranici spoločenstva pred uložením cla je 29,9 %."

Konanie a návrhy účastníkov konania

16 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 23. decembra 2004 podal žalobu, na ktorej základe sa začalo toto konanie.

17 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 5. apríla 2005 Komisia podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Rady. Uznesením z 13. júna 2005 predseda prvej komory Súdu prvého stupňa vyhovel tomuto návrhu. Listom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 28. júna 2005 informovala Komisia Súd prvého stupňa, že sa vzdáva možnosti predložiť vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania, ale že sa zúčastní na pojednávaní.

18 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 25. apríla 2005 podala Association des utilisateurs a distributeurs de l'agrochimie européenne (Asociácia používateľov a distribútorov agrochemikálií v Európe) (Audace) návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov žalobcu. Uznesením z 8. júla 2005 predseda prvej komory vyhovel návrhu na vstup vedľajšieho účastníka. Tiež rozhodol, že o dôvodnosti žiadostí o dôverné zaobchádzanie predložených žalobcom a Radou sa rozhodne v konaní vo veci samej. Audace boli doručené nedôverné znenia dokumentov predložených účastníkmi konania.

19 Audace predložila svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka 15. septembra 2005 a Rada predložila k tomuto vyjadreniu pripomienky 6. decembra 2005.

20 Listami z 2 a 15. decembra 2005 oznámili v uvedenom poradí Rada a žalobca, že berú späť svoje žiadosti o dôverné zaobchádzanie voči Audace. Následne bola Audace doručená jedna kópia dokumentov v dôvernom znení.

21 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Súdu prvého stupňa bolo zmenené, sudkyňa spravodajkyňa bola pridelená k štvrtej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.

22 Z dôvodu prekážky jedného sudcu komory pojednávať, predseda Súdu prvého stupňa na základe článku 32 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa určil ďalšieho sudcu na doplnenie komory.

23 Na základe správy sudkyne spravodajkyne Súd prvého stupňa rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval žalobcu, aby odpovedal na niektoré otázky a predložil jeden dokument. Žalobca tejto výzve vyhovel v stanovenej lehote.

24 Prednesy účastníkov konania, okrem Audace, ktorá sa nezúčastnila na pojednávaní, a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté počas pojednávania 2. júla 2007.

25 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil článok 1 napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa týka žalobcu,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

26 Audace navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil článok 1 napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa týka žalobcu,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania spojených s vedľajším účastníctvom.

27 Rada navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

28 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa zamietol žalobu.

Právny stav

29 Žalobca v podstate na podporu svojej žaloby uvádza tri dôvody. Prvý žalobný dôvod je v podstate založený na porušení článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia. Druhý žalobný dôvod sa zakladá na porušení bodu 6 prílohy II Dohody o uplatňovaní článku VI Všeobecnej dohody o clách a obchode [z roku] 1994 (ďalej len „antidumpingová dohoda“) a článku 18 ods. 4 základného nariadenia, ako aj na porušení základných práv žalobcu. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery. Okrem toho žalobca tiež tvrdí, že inštitúcie Spoločenstva dostatočne nezohľadnili antidumpingové prešetrovania, ktoré boli zároveň proti nemu začaté v tretích štátoch a vo svojej replike tvrdí, že odmietnutím priznať mu ŠTH došlo k porušeniu medzinárodných záväzkov, ktoré Spoločenstvu vyplývajú z právnych noriem Svetovej obchodnej organizácie (WTO).

30 Pred preskúmaním výhrad uvedených v rámci prvého žalobného dôvodu (pozri bod 43 a nasl.) a vzhľadom na tvrdenia účastníkov konania súvisiace so znením článku 2 ods. 7 základného nariadenia a s dôkazným bremenom pri stanovení ŠTH, ako aj s dôkazmi týkajúcimi sa dôvodov zamietnutia priznania ŠTH v prejednávanej veci, treba najskôr spresniť rámec a predmet tohto sporu.

Úvodné pripomienky

31 Treba pripomenúť, že článok 2 ods. 7 základného nariadenia sa týka určenia normálnej hodnoty v prípade dovozov z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom. Pokiaľ nebolo základné nariadenie zmenené a doplnené nariadením Rady (ES) č. 905/98 z 27. apríla 1998 o zmenách a doplneniach základného nariadenia (Ú. v. ES L 128, s. 18) sa pre krajiny s iným ako trhovým hospodárstvom normálna hodnota vždy určila podľa metódy nazvanej „podobná krajina“, t. j. na základe ceny alebo vytvorenej hodnoty v analogickej tretej krajine s trhovým hospodárstvom.

32 Z odôvodnení nariadenia č. 905/98 totiž vyplýva, že v roku 1998 sa Rada domnievala, že „reformy v Rusku a v [ČĽR] zásadne zmenili ich hospodárstva a viedli k vytvoreniu podnikov, v ktorých prevládajú podmienky trhového hospodárstva“ a že „v oboch krajinách sa v dôsledku toho zmenili hospodárske pomery, ktoré podnietili použitie metódy analogickej krajiny“ (štvrté odôvodnenie). Rada sa v dôsledku toho domnievala, že „[bolo] primerané prehodnotiť antidumpingovú prax spoločenstva, aby sa mohli vziať do úvahy zmenené hospodárske podmienky“ v dvoch uvedených krajinách a že „[bolo] vhodné najmä špecifikovať, že normálna hodnota sa môže určiť v súlade s pravidlami uplatňovanými na krajiny s trhovým hospodárstvom v prípadoch, keď možno preukázať, že trhové podmienky prevládajú u jedného alebo viacerých výrobcov, ktorí podliehajú prešetrovaniu v súvislosti s výrobou a predajom príslušného výrobku“ (piate odôvodnenie). Rada napokon spresnila, že „zisťovanie, či prevládajú trhové podmienky, sa vykoná na základe riadne preukázateľných tvrdení jedného alebo viacerých výrobcov, ktorí podliehajú prešetrovaniu“ (šieste odôvodnenie).

33 V dôsledku tejto zmeny a doplnenia sa podľa článku 2 ods. 7 písm. b) základného nariadenia v prípade prešetrovaní, ktoré sa týkajú dovozu tovarov z ČĽR, normálna hodnota teda určí v súlade s článkom 2 základného nariadenia, ak sa na základe riadne preukázateľných tvrdení jedného alebo niekoľkých výrobcov, ktorí podliehajú prešetrovaniu a v súlade s kritériami a postupmi ustanovenými v článku 2 ods. 7 písm. c) uvedeného nariadenia preukáže, že u tohto výrobcu resp. výrobcov prevládajú pri výrobe a predaji výroku, ktorý je podobný príslušnému výrobku, podmienky trhového hospodárstva. V opačnom prípade sa však uplatní metóda podobnej krajiny uvedená v článku 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia.

34 Ako Súd prvého stupňa už rozhodol, z článku 2 ods. 7 základného nariadenia a z už citovaných odôvodnení nariadenia č. 905/98 vyplýva, že inštitúcie Spoločenstva sú povinné v prípadoch, ako je tento, viesť svoje prešetrovanie podľa okolností každého jednotlivého prípadu, pretože na ČĽR ešte nemožno nazerať ako na krajinu s trhovým hospodárstvom. Normálna hodnota výrobku majúceho pôvod v ČĽR preto môže byť určená v súlade s pravidlami uplatniteľnými na krajiny s trhovým hospodárstvom, iba „keď možno preukázať, že trhové podmienky prevládajú u jedného alebo viacerých týchto výrobcov“ (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. októbra 2004, Shanghai Teraoka Electronic/Rada, T-35/01, Zb. s. II-3663, bod 52).

35 Okrem toho, z vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že dôkazné bremeno spočíva na vyvážajúcom výrobcovi, ktorý si želá využívať ŠTH. Článok 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia totiž stanovuje, že tvrdenie „musí obsahovať dostatok dôkazov“. Preto inštitúcie Spoločenstva nemajú žiadnu povinnosť dokazovať, že vyvážajúci výrobca nespĺňa kritériá stanovené na uznanie takého štatútu. Naopak, inštitúcie Spoločenstva majú posúdiť, či sú dôkazy predložené vyvážajúcim výrobcom dostatočné na preukázanie toho, že sú splnené všetky kritériá stanovené v článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia (rozsudok Shanghai Teraoka Electronic/Rada, už citovaný v bode 34 vyššie, body 53 a 54).

36 Z toho vyplýva, že ak pretrváva pochybnosť pri odpovedi na otázku, či sú splnené podmienky uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia, pretože dotknutý

vyvážajúci výrobca najmä nepredložil alebo nebol schopný predložiť potrebné informácie, alebo úplne nespolupracoval pri prešetrovaní, a teda nebolo možné pre inštitúcie Spoločenstva overiť, či existujú alebo neexistujú podmienky trhového hospodárstva, ŠTH nie je možné priznať.

37 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že v rámci posúdenia právnych a politických skutočností existujúcich v posudzovanom štáte, majú inštitúcie Spoločenstva širokú mieru voľnej úvahy pre stanovenie, či má byť vývozcovi priznaný ŠTH. Z uvedeného vyplýva, že preskúmanie súdom Spoločenstva posúdenia, ktoré vykonali inštitúcie, musí byť obmedzený na overenie dodržania procesných pravidiel, presnosti zisteného skutkového stavu, na ktorého základe inštitúcie takto rozhodli, že nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu skutkového stavu, ako ani že nedošlo k zneužitiu právomoci (pozri rozsudok Shanghai Teraoka Electronic/Rada, už citovaný v bode 34 vyššie, body 48 a 49, a tam citovanú judikatúru).

38 V prejednávanej veci sa účastníci zhodujú v tom, že ŠTH bol žalobcovi odmietnutý len z toho dôvodu, že nepreukázal, že spĺňa podmienku uvedenú v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia, konkrétne podmienku, ktorá má zabezpečiť, že „rozhodnutia firiem, ktoré sa týkajú cien, nákladov a vstupov… sú prijaté ako odozvy na signály trhu, ktoré odrážajú ponuku a dopyt a bez podstatného vplyvu štátu v tomto ohľade [v tejto súvislosti — *neoficiálny preklad*]“.

39 Ako totiž žalobca uvádza, z oznámenia z 5. decembra 2003 vyplýva, že Komisia sa domnievala, že štyri zvyšné kritériá uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) druhej až piatej zarážke základného nariadenia boli splnené. Okrem toho, čo sa týka článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia, Komisia nepredložila nijakú výhradu voči nákladom na hlavné vstupy, ktoré musia podľa tohto ustanovenia „podstatným spôsobom odráža[ť] trhové hodnoty“. Dospela k záveru, že pri porovnaní cien surovín poskytovaných na domácom trhu s cenami dovezených surovín došlo len k malým rozdielom. Aj Rada vo svojich vyjadreniach pripustila, že ŠTH nebol žalobcovi priznaný

z dôvodu predpokladu inštitúcii o neúspešnosti žalobcu pri nepreukazovaní, že by jeho rozhodnutia boli prijaté bez podstatného vplyvu štátu.

40 Z uvedeného vyplýva, že žalobca bol dostatočne informovaný o dôvodoch zamietnutia jeho žiadosti o priznanie ŠTH a že v rozpore s tým, čo tvrdí, nie je možné považovať za nedostatok objektívnosti a nestrannosti zo strany inštitúcií, že v napadnutom nariadení nebol presný údaj o tom, ktoré z kritérií podľa článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia nebolo splnené. Navyše z tvrdení žalobcu jasne vyplýva, že veľmi dobre pochopil dopad zamietnutia žiadosti o priznanie ŠTH.

41 Ako vyplýva z napadnutého nariadenia a ako to Rada uviedla vo svojich vyjadreniach, záver inštitúcií, podľa ktorého žalobca nepreukázal, že spĺňa podmienku uvedenú v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia, sa na jednej strane zakladal v podstate na úvahách týkajúcich sa kontroly žalobcu štátom, ako aj úvahách týkajúcich sa ustanovenia a zloženia jeho správnej rady (odôvodnenie č. 13 napadnutého nariadenia), a na druhej strane na konštatovaní, že žalobca podliehal výraznej kontrole zo strany štátu, ktorú štát vykonával prostredníctvom podpisovania a overovania zmlúv týkajúcich sa vývozu, pokiaľ ide o stanovovanie jeho vývozných cien predmetného výrobku (odôvodnenie č. 14 napadnutého nariadenia, potvrdené aj odôvodnením č. 17 tohto nariadenia).

42 V tejto súvislosti treba uviesť, že prvý dôvod, ktorý je v podstate založený na porušení článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia, najskôr uvádza, že inštitúcie nepreskúmali, či rozhodnutia žalobcu týkajúce sa cien, nákladov a vstupov boli prijaté ako odozvy na signály trhu a či by boli rovnaké aj bez výrazného zásahu štátu. V dôsledku toho sa tieto výhrady v prvom rade týkajú dôvodov uvedených v odôvodnení č. 13 napadnutého nariadenia a teda ich treba skúmať v tomto kontexte. Ďalej bude potrebné najskôr samostatne preskúmať výhrady týkajúce sa spochybnenia posúdenia, ktoré vykonali inštitúcie spoločenstva s ohľadom na vývoznú cenu.

O výhradách voči posúdeniu Rady, ktoré sa týkalo kontroly žalobcu štátom, ako aj ustanovenia a zloženia jeho správnej rady

43 Žalobca tvrdí, že Rada pri posúdení toho, či pôsobil v podmienkach trhového hospodárstva, použila kritérium, ktoré je nezlučiteľné s článkom 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia. Domnieva sa, že poskytol dostatočné dôkazy na preukázanie, že rozhodnutia, ktoré sa týkali cien, nákladov a vstupov boli prijaté ako odozvy na signály trhu, ktoré odrážali ponuku a dopyt, a štát do týchto rozhodnutí podstatne nezasahoval, pričom tvrdí že Rada tieto dôkazy riadne nezohľadnila. V dôsledku toho uvádza, že konštatovania uvedené v odôvodnení č. 13 napadnutého nariadenia, ktoré sa týkajú sa menšinového podielu štátu a zloženia správnej rady, aj keby boli v súlade s dôkazmi uvedenými v spise, nepredstavujú dôkazy, ktoré by samy osebe odôvodňovali zamietnutie priznania ŠTH. Žalobca však spochybňuje aj presnosť posúdenia skutkové stavu Radou, ktoré je podľa neho vyvrátené dôkazmi uvedenými vo vyšetrovacom spise.

44 Súd prvého stupňa považuje za vhodné preskúmať tieto výhrady spoločne.

Tvrdenia účastníkov konania

45 Žalobca tvrdí, že v celom rozsahu uniesol dôkazné bremeno, keď už na začiatku prešetrovania predložil dostatočné dôkazy, podľa ktorých boli obchodné rozhodnutia prijaté ako odozvy na signály trhu, ktoré odrážali ponuku a dopyt, bez podstatného vplyvu štátu v tejto súvislosti.

46 V tejto súvislosti žalobca odkazuje na dôkazy týkajúce sa jeho cien, nákladov a vstupov. Predovšetkým tvrdí, že preukázal, že ceny vyjednal na základe rovnosti, pričom sa snažil, aby stačili na pokrytie všetkých výrobných nákladov spoločnosti a na zabezpečenie primeraného zisku; Komisia pritom v oznámení z 5. decembra 2003

pripustila, že ceny pôvodných a dovezených surovín boli skoro rovnaké, čím žalobca dokázal, že sa zásoboval nerastnými surovinami na domácom trhu, ktorých cena odrážala tržnú cenu.

47 Žalobca zdôrazňuje, že Rada v napadnutom nariadení neuviedla, že štát mal podstatný vplyv na obchodné rozhodnutia žalobcu. Rovnako vyšetrovací spis neobsahoval skutočnosti naznačujúce, že rozhodnutia žalobcu, ktoré sa týkali cien, nákladov a vstupov neboli prijaté ako odozvy na signály trhu odrážajúce ponuku a dopyt a bez podstatného vplyvu štátu. Okrem toho tvrdí, že Komisia pri overovaní na mieste preskúmala jeho dokumenty, ktoré sa týkali cien, nákladov a získania vstupov, nevyslovila nijakú pochybnosť o ich vierohodnosti a tieto skutočnosti neboli spochybnené ani vyvrátené v zisteniach inštitúcií.

48 Čo sa týka posúdenia Rady uvedeného v odôvodnení č. 13 napadnutého nariadenia, že „spoločnosť je pod výraznou kontrolou a vplyvom štátu“, žalobca sa domnieva, že nie je dostatočné z hľadiska kritéria podľa článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia a že na jeho základe nieje možné zamietnuť žiadosť žalobcu o priznanie ŠTH.

49 Žalobca zdôrazňuje, že znenie tohto ustanovenia ukladá inštitúciám Spoločenstiev povinnosť posúdiť, či dôkazy, ktoré vyvážajúci výrobca predložil, stačia na preukázanie toho, že jeho obchodné rozhodnutia sú prijaté ako odozvy na signály trhu a sú prijaté bez podstatného vplyvu štátu. Takže neexistenciu „podstatného vplyvu štátu“ treba posúdiť objektívne, konkrétne a na základe dôkazov „s ohľadom na“ všetky aspekty obchodných rozhodnutí uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia. Podľa jeho názoru, čo sa týka významu slova „vplyv“, v prípade, že sa štát nepodieľa na obchodných rozhodnutiach, alebo sa na nich podieľa, ale nebráni zohľadneniu signálov trhu, ktoré odrážajú ponuku a dopyt, nie je „vplyvom“ v zmysle článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia. Žalobca navyše poznamenáva, že toto ustanovenie pripúšťa vplyv štátu, tento vplyv však nemôže byť „podstatný“.

50 Audace v tejto súvislosti dodáva, že v anglickom jazyku sa výraz „vplyv“ (interference) jasne vzťahuje na „zásah, manipuláciu alebo skutočné nakazenie“. Uvádza, že ide o „prechodný pojem“ a že štát musí mať vplyv „na“ (interfere with) rozhodnutie alebo na konkrétne konanie, ktoré musí patriť do niektorej z kategórií podľa článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia. Znenie tohto ustanovenia v iných úradných jazykoch potvrdzuje tento výklad („intervention significative“ vo francúzskom znení a „Staatseingriffe“ v nemeckom znení). Podľa Audace nie je možné platne stotožniť tento pojem s pojmami „kontrola“ či „ovplyvnenie“, ktoré sú „prechodnými pojmami“, pričom štát môže mať určitý vplyv bez toho, aby skutočne menil rozhodnutia alebo konanie. Navyše použitie slovného spojenia „v tejto súvislosti“ spája tento vplyv s rozhodnutiami týkajúcim sa cien, nákladov a vstupov.

51 Žalobca predovšetkým zdôrazňuje, že kontrola nie je kritériom uvedeným v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia, a preto sa domnieva že menšinová účasť štátu nie je skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné dospieť k záveru, že nebola splnená podmienka uvedená v tomto ustanovení. Okrem toho uvádza, že v žiadnom uverejnenom rozhodnutí nebolo odmietnuté priznanie ŠTH spoločnosti, v ktorej mal menšinovú účasť štát alebo spoločnosti ovládané štátom, a že samotná Komisia sa počas prešetrovania musela domnievať, že táto účasť štátu nebola prekážkou na priznanie ŠTH, pretože v opačnom prípade by overovanie na mieste, ktoré vykonala, nemalo nijaký zmysel.

52 Žalobca tiež spochybňuje relevantnosť tvrdení inštitúcií týkajúcich sa ustanovenia a zloženia jeho správnej rady. Uvádza, že pokiaľ ide o údajné ustanovenie správnej rady akcionármi zastupujúcimi štát, nie je možné na základe skutočnosti, že väčšina ostatných akcionárov sa nezúčastňuje na každoročnom valnom zhromaždení, dospieť k záveru, že štát vykonáva významné zásahy do jej obchodných rozhodnutí. Tiež tvrdí, že členovia správnej rady nezastupujú konkrétneho akcionára a nemajú vplyv na rozhodnutia spoločnosti, ktoré sa týkajú cien, nákladov a vstupov. Taký vplyv by bol v rozpore tak s čínskym zákonom o obchodných spoločnostiach, ako aj so štatútom žalobcu. Žalobca sa teda domnieva, že účasť v správnej rade údajných úradníkov štátu alebo osôb pochádzajúcich z podnikov vo vlastníctve štátu nie je skutočnosťou, na

ktorej základe samej osebe by bolo možné určiť, že nebola splnená podmienka uvedená v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia.

53 Žalobca uvádza, že podľa výkladu Rady by prakticky z dôvodu menšinovej účasti štátu, veľa moderných, obchodných a dobre spravovaných čínskych spoločností s ručením obmedzeným nemohlo preukázať, že „trhové podmienky prevládajú u jedného alebo viacerých výrobcov, ktorí podliehajú prešetrovaniu v súvislosti s výrobou a predajom príslušného výrobku“, čo by bolo v rozpore s cieľom sledovaným pri prijatí nariadenia č. 905/98. Žalobca sa považuje za ukážkový príklad takejto novozaloženej a výkonnej čínskej spoločnosti, ktorá je kótovaná na burze a funguje bez obmedzení v podmienkach trhového hospodárstva s cieľom maximalizovania ziskov a výšky dividend vyplácaných akcionárom. Okrem toho uvádza, že veľká účasť štátov v spoločnostiach v Európskej únii dokazuje, že keď je štát akcionárom neznamená, že zasahuje do obchodných rozhodnutí spoločnosti. Okrem toho osoby, ktoré sú spojení s verejným sektorom sú zapojené do činnosti viacerých spoločností, ktoré patria medzi najkonkurenčnejšie spoločnosti v celej Európskej únii.

54 Napokon žalobca tvrdí, že aj keby bola menšinová účasť štátu relevantná, ako to tvrdí Rada, nestačila by na odôvodnenie zamietnutia žiadosti o priznanie ŠTH v prejednávanom prípade, pretože z ním predložených dôkazov vyplývalo, že akcionári nezasahovali do rozhodnutí spoločnosti v oblasti cien, nákladov a vstupov a že účasť štátu nebránila spoločnosti pri prijímaní rozhodnutí ako odoziev na signály trhu, ktoré odrážali ponuku a dopyt. Žalobca zdôrazňuje, že nijaká z jeho pripomienok týkajúcich sa „ochrany“, ktorá bránila štátu mať vplyv na obchodné rozhodnutia žalobcu, nebola inštitúciami v ich vyjadreniach posúdená ani zamietnutá. Tento prístup je v rozpore s bežnou praxou inštitúcií, že inštitúcie detailne v každej veci posudzujú, hoci ide o spoločnosti úplne alebo z väčšej časti vlastnené štátom, opatrenia prijaté dotknutou spoločnosťou, aby zabránila vplyvu štátu.

55 V každom prípade žalobca spochybňuje skutkovú presnosť tvrdení inštitúcií.

56 Po prvé žalobca tvrdí, že v rozpore s tvrdením inštitúcií, vlastníctvo štátu menšinovej účasti na základnom imaní žalobcu, neumožňuje ani neoprávňuje štát, aby žalobcu kontroloval, pretože ako už preukázal počas prešetrovania, platné právne predpisy a jeho vlastný štatút obsahujú záruky, ktoré bránia vplyvu štátnych akcionárov na jeho obchodné rozhodnutia a riadenie spoločnosti, ako aj zakazujú týmto akcionárom zasahovať do práv a oprávnených záujmov spoločnosti a jej ostatných akcionárov. Okrem toho tvrdí, že účasť jedného štátneho akcionára je výsledkom bežnej obchodnej transakcie.

57 Po druhé, ako už žalobca počas prešetrovania preukázal, členovia jeho správnej rady neboli, v rozpore s tým, čo v napadnutom nariadení uviedla Rada, ustanovení štátom, ale boli zvolení valným zhromaždením. Ako už žalobca vysvetlil, on sám a jeho akcionári boli „chránení“ proti takému vplyvu čínskym zákonom o obchodných spoločnostiach, jeho vlastným štatútom a pravidlami kótovania na šanghajskej burze cenných papierov.

58 Po tretie žalobca napáda tvrdenie Rady, že „väčšina členov správnej rady boli alebo štátni úradníci, alebo zástupcovia podnikov vo vlastníctve štátu“. V tejto súvislosti tvrdí, že preukázal, že na jednej strane žiadny z jeho štatutárnych orgánov či riaditeľov nebol štátnym úradníkom, pričom čínsky zákon o obchodných spoločnostiach, ktorého ustanovenia boli prebraté do jeho štatútu, zakazoval štátnym úradníkom zastávať pozíciu štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu ale riaditeľa spoločnosti, a na druhej strane, že len dvaja členovia štatutárneho orgánu (z deviatich) boli štatutárnymi orgánmi spoločností vlastnených štátom, v tomto prípade dvoch spoločností, ktoré boli akcionármi žalobcu. Žalobca v odpovedi na tvrdenia, ktoré predložila Rada vo svojom vyjadrení k žalobe, tvrdí, že je nesprávne sa domnievať, že jeho členovia štatutárneho orgánu boli spojení so štátom len na základe toho, že boli zamestnaní u žalobcu alebo preto, že boli profesormi na univerzitách, ktoré sú verejnými vzdelávacími zariadeniami.

59 Napokon žalobca a Audace spochybňujú tvrdenia, ktoré na pojednávaní uviedla Rada na odôvodnenie svojho prístupu.

60 Po prvé, čo sa teda týka tvrdení Rady, že dôkazy umožňujúce preskúmať, či „obchody" žalobcu boli vykonané ako odozvy na signály trhu nie sú relevantné ak ide o otázku vplyvu štátu, žalobca uvádza, že z ustálenej judikatúry a praxe samotných inštitúcií vyplýva, že každá zarážka článku 2 ods. 7 písm. c) je jednou podmienkou týkajúcou sa jedeného celku skutkových okolností, ktoré treba preskúmať spoločne. Päť zarážok tohto článku sa týka piatich hlavných aspektov základných vlastností, ktoré nevyhnutne majú subjekty pôsobiace v systéme trhového hospodárstva. Pokiaľ ide o podmienku uvedenú v prvej zarážke, táto sa týka spôsobu, ako dotknutý subjekt prijíma svoje obchodné rozhodnutia a slúži na zhodnotenie, či sú tieto rozhodnutia prijaté „podnikom a pre obchod" alebo či sú „poznačené" inými dôvodmi, ktoré prevládajú v systémoch ktoré majú iné ako trhové hospodárstvo. Žalobca v dôsledku toho tvrdí, že ak v tejto veci inštitúcie uznajú, že jeho obchodné rozhodnutia „sú prijaté ako odozvy na signály trhu, ktoré odrážajú ponuku a dopyt" a že „hlavné vstupy podstatným spôsobom odrážajú trhové hodnoty", vzniká domnienka, že tieto rozhodnutia sú tiež prijaté „bez podstatného vplyvu štátu v tejto súvislosti", a to o to viac, že v spise sa nenachádza nijaká skutočnosť preukazujúca opak a že podmienky uvedené v štyroch zvyšných zarážkach článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia sú úplne splnené.

61 Audace tiež zdôrazňuje, že cieľom článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia je stanoviť kritériá, na ktorých základe bude možné určiť, či sa má s dotknutými podnikmi pri stanovení normálnej hodnoty výrobkov zaobchádzať rovnako, ako so spoločnosťami pôsobiacimi v podmienkach trhového hospodárstva. Pre toto posúdenie bude určite dôležitá otázka, či rozhodnutia týchto spoločností sú prijaté ako odozvy na signály trhu. Takže podľa Audace musia inštitúcie Spoločenstiev overiť, či účinkom vplyvu štátu je „nakazenie príslušných rozhodnutí" tak, že nepodliehajú tržným pravidlám. Audace sa domnieva, že výklad Rady nie je zlučiteľný s týmto cieľom.

62 Po druhé, čo sa týka tvrdenia Rady, že nie je potrebné preskúmať, či štát zasahoval do konkrétnych obchodných rozhodnutí, pretože „ČĽR je stále krajinou, ktorá má iné ako trhové hospodárstvo, v ktorej len niekoľko spoločností pôsobí v podmienkach trhového

hospodárstva“, žalobca poznamenáva, že v roku 1998 sama Rada formálne uznala podstatný rozvoj čínskeho hospodárstva, keď odôvodňovala zmenu a doplnenie článku 2 ods. 7 základného nariadenia. Okrem toho z rozhodovacej praxe inštitúcií vyplýva, že priznanie ŠTH podnikom usadeným v ČĽR nie je už nič výnimočné. Audace v tejto súvislosti dodáva, že cieľom článku 2 ods. 7 písm. b) základného nariadenia je umožniť spôsobilým čínskym vývozcom, aj keby ich bolo len veľmi málo, preukázať v každom jednotlivom prípade, že podliehajú pravidlám trhového hospodárstva, vzhľadom na to, že ČĽR je členom WTO. Zdá sa, že prístup Rady skreslil toto konanie a predpovedal rozhodnutie.

63 Po tretie žalobca odpovedá na argumenty Rady týkajúce sa dôkazného bremena, ktoré spočíva na dotknutom vývozcovi, a na mieru voľnej úvahy, ktorú majú inštitúcie, pričom zdôrazňuje, že hranice právomoci Rady boli jasne definované judikatúrou, pričom predovšetkým tvrdí, že medzi zárukami vyplývajúcimi z právneho poriadku Spoločenstva patrí v správnych konaniach príslušnej inštitúcií najmä povinnosť starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti dotknutého prípadu, právo dotknutej osoby prejaviť svoje stanovisko, ako aj právo na rozhodnutie, ktoré je dostatočne odôvodnené. Žalobca sa domnieva, že v prejednávanej veci inštitúcie zjavne nesplnili svoje povinnosti a že v dôsledku toho ich posúdenie skutkových okolností nebolo správne.

64 Po štvrté v rozpore s tým, čo uvádza Rada vo svojom vyjadrení k žalobe, žalobca tvrdí, že článok 2 ods. 7 písm. b) a c) základného nariadenia sa nemá vykladať doslovne a že prístup inštitúcií má byť flexibilný a otvorený pre možnosť, že stále viac spoločností bude spĺňať kritériá na priznanie ŠTH. Uvádza, že toto ustanovenie totiž predstavuje „výnimku z výnimky“ t. j. výnimku z metódy analogickej krajiny, ktorá podľa základného nariadenia a antidumpingovej dohody je už sama osebe výnimka z hlavnej metódy stanovenia normálnej hodnoty. Navyše podľa Protokolu o pristúpení ČĽR k WTO, pripojenom k rozhodnutiu ministerskej konferencie WTO z 10. novembra 2001 (WT/L/432 z 23. novembra 2001, ďalej len „protokol o pristúpení ČĽR k WTO“), išlo o dočasné a prechodné riešenie.

65 Napokon žalobca napáda aj tvrdenia Rady, podľa ktorých sú irelevantné odkazy na čínske právo obchodných spoločností. Domnieva sa, že tieto tvrdenia smerujú proti snahám ČĽR zaviesť trhové hospodárstvo a že sú v rozpore so snahami sledovanými pri zavedení ŠTH do základného nariadenie. Okrem toho tvrdí, že táto právna úprava bola prijatá nedávno a uplatňuje podobné pravidlá ako platia v hlavných moderných hospodárstvach, medzi ktorými sú aj hospodárstva rôznych členských štátov Spoločenstva.

66 Podľa Rady je nesprávny výklad článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia, ktorý podali žalobca a Audace, a že inštitúcie použili v prejednávanej veci správnu metódu. Zdôrazňuje predovšetkým, že z judikatúry vyplýva, že metóda na stanovenie normálnej hodnoty uvedená v článku 2 ods. 7 písm. b) základného nariadenia je výnimkou z osobitnej metódy uvedenej v článku 2 ods. 7 písm. a) tohto nariadenia, a preto ju treba vykladať doslovne. Okrem toho Rada pripomína, že dôkazné bremeno, že všetky tieto kritériá sú splnené spočíva na dotknutom výrobcovi a že inštitúcie majú širokú mieru voľnej úvahy čo sa týka priznania ŠTH.

67 Rada sa domnieva, že „podstatný vplyv štátu“ v zmysle článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia nevyžaduje, aby inštitúcie preskúmali, či štát mal vplyv na konkrétne obchodné rozhodnutia, či samotný štát prijal tieto rozhodnutia, alebo či zabránil tomu, aby boli prijaté. Stačilo preukázať, že štát vykonáva v ČĽR podstatnú kontrolu nad vývozcom.

68 V tejto súvislosti Rada poznamenala, že ČĽR je stále krajinou, ktorá má iné ako trhové hospodárstvo a v ktorej len niekoľko spoločností pôsobí v podmienkach trhového hospodárstva. Domnieva sa teda, že na preukázanie vplyvu štátu na obchodné rozhodnutia stačí, ak preukáže, že štát sa významne zúčastňuje na všetkých rozhodovacích procesov spoločnosti. Tento vplyv môže mať rôznu podobu, medzi inými aj zúčastňovanie sa na zhromaždeniach akcionárov a správnej rady.

69 Podľa názoru Rady, ak totiž štát kontroluje spoločnosť, má tiež vplyv aj na jej rozhodnutia, hoci „nezasahuje“ do obchodných rozhodnutí, „nemanipuluje“ s nimi ani ich „nenakazí“, ako to vyžaduje Audace. V tomto prípade boli rozhodnutia spoločnosti rozhodnutiami štátu, ktoré boli prijaté podľa všeobecnej ním vykonávanej kontroly, a išlo nevyhnutne o rozhodnutia takého druhu, ako sú uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia. Rada sa teda domnieva, že ak sa vlastníctvo akcií štátom prejavuje kontrolou štátu, vedie to aj k vplyvu štátu, pričom tento vplyv je vo svojej podstate podstatný.

70 Rada zdôrazňuje, že podľa článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia sú vplyv štátu a určovanie cien na základe podmienok na trhu dve rozdielne otázky a účelom podmienok na priznanie ŠTH nie je iba overiť, že ceny a náklady odrážajú trhové hodnoty. Ako totiž vyplýva z použitia prideľovacej spojky „a“ v znení článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia, vývozca musí preukázať dve rozdielne veci, po prvé, že jeho rozhodnutia sú prijaté ako odozvy na signály trhu, a po druhé, že jeho rozhodnutia sú prijaté bez podstatného vplyvu štátu. Rada v dôsledku toto uvádza, že dôkazy týkajúce sa konkrétnych obchodov nie sú vzhľadom na otázku vplyvu štátu relevantné a nevenuje sa teda tvrdeniam, ktoré žalobca v tejto súvislosti uviedol vo svojej žalobe.

71 Okrem toho sa domnieva, že ak by sa vyžadovali dôkazy týkajúce sa konkrétnych obchodných rozhodnutí, prakticky by to znemožnilo vývozcovi preukázať, že prvé kritérium bolo splnené. Preto v zásade stačí, aby vývozca preukázal, že nie je vo všeobecnosti kontrolovaný štátom a že svoju činnosť vykonáva bez podstatného vplyvu štátu, pretože z toto tiež vyplýva, že štát nemá vplyv ani na jeho obchodné rozhodnutia.

72 Navyše Rada spochybňuje, že by existovala ustálená prax, podľa ktorej by inštitúcie podrobne preskumávali opatrenia prijaté vývozcom, ktorý je predmetom prešetrovania, ktorými sa snažil zabrániť vplyvu štátu. Rada sa v každom prípade domnieva, že

žalobca nepreukázal počas prešetrovania, že prijal všetky opatrenia, aby zabránil vplyvu štátu. Uvádza, že opatrenia, ktoré by boli v tejto súvislosti relevantné sú napríklad opatrenia týkajúce sa zloženia správnej rady, (ktorej členovia by neboli ani úradníci ani osoby, ktoré by boli spojené so štátom), alebo opatrenia týkajúce sa spôsobu hlasovania (zabránili by vytvoreniu menšinového kontrolného balíčka pre štátneho akcionára, čo by umožnilo väčšinovým neštátnym akcionárom kontrolovať spoločnosť). Pritom opatrenie, na ktoré sa odvoláva žalobca je čínsky zákon o spoločnostiach, čo nie je opatrením, ktoré by prijal žalobca. Podľa Rady, ak by čínsky zákon o spoločnostiach totiž umožňoval sám osebe zabrániť vplyvu štátu, všetky spoločnosti kontrolované štátom by mohli podľa takého zákona požiadať o priznanie ŠTH, v dôsledku čoho by bolo posudzovanie vplyvu štátu prakticky neúčelné.

73 Čo sa týka porovnania situácie žalobcu so situáciou podniku pôsobiaceho v podmienkach trhového hospodárstva, Rada zdôrazňuje, že neberie do úvahy skutočnosť, že ČĽR je stále krajinou, ktorá má iné ako trhové hospodárstvo, a že tým pádom ani spoločnosti kontrolované štátom nepôsobia vo svojej podstate v podmienkach trhového hospodárstva.

74 Rada dodáva, že skutočnosť, či účasť štátu na všetkých rozhodovacích procesoch stačí na to, aby predstavovala „vplyv“ v zmysle článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia, závisí od skutkových okolností v každom jednotlivom prípade. V prejednávanej veci inštitúcie dospeli k záveru, že dôvody zamietnutia uvedené v napadnutom nariadení boli „v celkovom posúdení“ dostatočné na rozhodnutie, že žalobca nepreukázal, že pôsobil bez vplyvu štátu.

75 Napokon Rada tvrdí, že dôvody uvedené v odôvodnení č. 13 napadnutého nariadenia sa v rozpore s tým, čo uvádza žalobca, zakladajú na dôkazoch uvedených v spise.

76 Po prvé Rada uvádza, že záver, ku ktorému dospeli inštitúcie, sa zakladal na posúdení rozptýlenia akcií medzi akcionárov, pričom štát kontroloval žalobcu aj bez toho, aby mal väčšinový podiel akcií. Podiel akcií vlastnených štátom (40,98 %) bol totiž mimoriadne koncentrovaný, keďže bol rozdelený len medzi tri verejné subjekty, zatiaľ čo podiel akcií v rukách súkromných subjektov (59,02 %) bol veľmi rozdrobený, takže štátni akcionári mohli kontrolovať zhromaždenia akcionárov. Okrem toho skutočnosť, že nerovnomerné rozdelenie akcií medzi štátnych a súkromných akcionárov umožňovalo štátu kontrolovať spoločnosť bola potvrdená spôsobom, akým boli strany zastúpené na každoročnom zhromaždení akcionárov, ktoré sa uskutočnilo počas prešetrovania, pričom 90 % akcií zo zúčastnených akcionárov bolo vlastnených štátom alebo štátnymi podnikmi.

77 Po druhé Rada poznamenala, že keďže členovia správnej rady žalobcu boli volení na zhromaždeniach akcionárov, ktoré boli, ako už z vyššie uvedeného vyplýva, kontrolované štátnymi akcionármi, títo akcionári *de facto* vymenovávali správnu radu.

78 Po tretie, čo sa týka zloženia správnej rady, Rada tvrdí, že z tabuľky, ktorú žalobca predložil v svojom liste z 10. septembra 2003 ako odpoveď na žiadosť o informácie Komisie jasne vyplýva, že len dvaja z deviatich členov správnej rady neboli spojení so štátom. Všetci ostatní boli zamestnaní v štátnych podnikoch či verejných zariadeniach alebo v podnikoch či zariadeniach kontrolovaných štátom. V krajine, ktorá má iné ako trhové hospodárstvo, je pritom možné predpokladať že štát kontroluje všetky hospodárske činnosti a je ťažké si predstaviť, ako by zamestnanci štátnych alebo štátom kontrolovaných subjektov mohli nepodliehať vplyvu ich zamestnávateľa, t. j. štátu, a nekonať zároveň ako úradníci.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

79 Treba pripomenúť, že v odôvodnení č. 13 napadnutého nariadenia Rada konštatovala:

„Aj keď väčšinu akcií spoločnosti vlastnili súkromné osoby, v dôsledku veľkej rozptýlenosti akcií, ktoré neboli vo vlastníctve štátu a skutočnosti, že štát vlastnil ďaleko najväčší balík akcií, spoločnosť sa považovala za spoločnosť kontrolovanú štátom. Okrem toho, správna rada bola v skutočnosti ustanovená akcionármi zastupujúcimi štát a väčšina členov správnej rady boli alebo štátni úradníci, alebo zástupcovia podnikov vo vlastníctve štátu. Na základe toho sa dospelo k záveru, že spoločnosť je pod výraznou kontrolou a vplyvom štátu."

80 Na úvod treba uviesť, že v rozpore s tým, čo tvrdí žalobca (pozri bod 56 vyššie), inštitúcie nikde v napadnutom nariadení, ani počas prešetrovania netvrdili, že štát bol priamo zapojený do rozhodnutí patriacich do každodenného riadenia spoločnosti, že štátni akcionári zasahovali do práv a oprávnených záujmov spoločnosti a ostatných akcionárov alebo že spôsob, akým štát nadobudol svoju účasť neboli v súlade s podmienkami trhového hospodárstva. Inštitúcie okrem tvrdení týkajúcich sa správnej rady žalobcu len konštatovali existenciu štátnej kontroly na základe úvah o rozptýlenosti akcií žalobcu bez toho, aby rozhodli o otázke, ako najmä bola alebo mohla byť táto kontrola prakticky vykonávaná. Žalobca nespochybnil tvrdenie Rady, podľa ktorého zhromaždenia akcionárov, medzi nimi aj to, na ktorom sa rozhodlo o zložení správnej rady, boli kontrolované štátnymi akcionármi.

81 Takže je potrebné preskúmať, či konštatovanie existencie takej kontroly zo strany štátu umožňuje odôvodniť zamietnutie priznania ŠTH.

82 V tejto súvislosti treba uviesť, že „kontrola“ alebo „vplyv“ štátu nie je podmienkou, ktorá by bola výslovne uvedená v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia. Takže treba overiť, ako tvrdí Rada, či taká kontrola štátu, ako bola konštatovaná v prejednávanej veci, zahŕňa nevyhnutne existenciu „podstatného vplyvu“ štátu v zmysle tohto ustanovenia.

83 Treba pripomenúť, že článok 2 ods. 7 písm. c) prvá zarážke základného nariadenia vyžaduje, že preto, aby mohol dotknutý vyvážajúci výrobca využívať ŠTH, musí predovšetkým predložiť dostatočné dôkazy o tom, že „rozhodnutia firiem, ktoré sa týkajú cien, nákladov a vstupov, vrátane napr. surovín, nákladov na technológiu a mzdových nákladov, výstupov, tržieb a investícií, sú prijaté ako odozvy na signály trhu, ktoré odrážajú ponuku a dopyt a bez podstatného vplyvu štátu v tomto ohľade [v tejto súvislosti — *neoficiálny preklad*]“.

84 Zo znenia tohto ustanovenia jasne vyplýva, že existenciu či neexistenciu podstatného vplyvu štátu treba posúdiť s ohľadom na spôsob, akým sú prijímané „rozhodnutia firiem, ktoré sa týkajú cien, nákladov a vstupov“. Toto ustanovenie totiž vyžaduje, aby dotknutý vyvážajúci výrobca preukázal, že jeho rozhodnutia sú prijaté jednak „ako odozvy na signály trhu“ a jednak „bez podstatného vplyvu štátu“. Okrem toho použitie výrazov „v tejto súvislosti“ ešte posilňuje spojitosť medzi relevantnými rozhodnutiami a vplyvom štátu. Preto konanie štátu, ktoré nemôže mať vplyv na rozhodnutia vyvážajúceho výrobcu, nemôže predstavovať „podstatný vplyv“ v zmysle článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia.

85 Navyše vzhľadom na znenie tohto ustanovenia, jeho účel a kontext nemôže pojem „podstatný vplyv štátu“ znamenať akýkoľvek vplyv na činnosť podniku alebo akúkoľvek účasť na jeho rozhodovacom postupe, ale ho treba chápať ako úkon verejnej moci, ktorý môže spôsobiť, že rozhodnutia podniku nebudú v súlade s podmienkami trhového hospodárstva

86 Samotné použitie výrazu „podstatný vplyv“ totiž svedčí o vôli normotvorcu Spoločenstva umožniť určitý stupeň vplyvu štátu na činnosť podniku alebo účasti na jeho rozhodovacom postupe, ktorý nemá nijaký vplyv na spôsob, akým sú rozhodnutia týkajúce sa cien, nákladov a vstupov prijímané.

87 Treba tiež uviesť, že podľa ustanovení článku 2 ods. 7 písm. b) a c) základného nariadenia sú podmienky uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej až piatej zarážke určené na identifikovanie výrobcov, ktorí sú predmetom antidumpingového šetrenia, a v prípade ktorých „prevládajú pri výrobe a predaji výrobku… podmienky trhového hospodárstva“ a ktorí „pôsob[ia] v podmienkach trhového hospodárstva“. Okrem toho uplatnenie týchto pravidiel uvedených v článku 2 ods. 1 až 6 základného nariadenia predpokladá, že sú k dispozícii určité údaje napríklad o zaplatených cenách alebo o cenách, ktoré majú byť zaplatené, nákladoch na výrobu a ziskoch dosahovaných „pri bežnom obchodovaní“ a v zásade sa vzťahujú na výrobok, ktorý je predmetom prešetrovania (článok 2 ods. 1 základného nariadenia). V tomto kontexte kritéria uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia vyžadujú, aby spoločnosti, ktoré chcú získať ŠTH pôsobili v podmienkach trhového hospodárstva, a aby ceny, náklady a základné účtovné dokumenty boli dôveryhodné (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. októbra 2003, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures a Zhejiang Yankon/Rada, T-255/01, Zb. s. II-4741, bod 41).

88 Je potrebné teda uviesť, že daná podmienka sa snaží zistiť, či relevantné rozhodnutia dotknutých vyvážajúcich výrobcov sú vedené čisto obchodnými úvahami, ktoré sú typické pre podnik rozvíjajúci sa v podmienkach trhového hospodárstva, alebo sú skreslené inými úvahami, ktoré sú typické pre štátom riadené hospodárstvo.

89 V tejto súvislosti treba konštatovať, že Rada správne uviedla, že na účely výkladu a uplatnenia článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia je potrebné zohľadniť skutočnosť, že štáty uvedené v článku 2 ods. 7 písm. b) tohto nariadenia sa

nepovažujú za štáty, ktoré majú trhové hospodárstvo, a to aj napriek vykonaným reformám (pozri v tomto zmysle rozsudok Shanghai Teraoka Electronic/Rada, už citovaný v bode 34 vyššie, body 51 a 52). Ide o posúdenie hospodárskej, právnej a politickej situácie v týchto tretích krajinách normotvorcom Spoločenstva, ktoré je výslovne uznané v článku 2 ods. 7 základného nariadenia a ktoré odôvodňuje osobitné zaobchádzanie s dovozmi z týchto štátov, pokiaľ ide o stanovenie normálnej hodnoty. Preto treba predpokladať, že podmienky, v ktorých podniky pôsobia v týchto krajinách, nie sú porovnateľné s podmienkami v krajinách, ktoré majú trhové hospodárstvo, ak sa nepreukáže opak.

90 Konkrétne v súvislosti so štátom, ktorý má iné ako trhové hospodárstvo, môže teda skutočnosť, že spoločnosť usadená v tomto štáte je kontrolovaná štátom, vyvolať pochybnosti o otázke, či tento štát neprekračuje úlohu bežného akcionára dodržiavajúceho pravidlá trhu a či je manažment spoločnosti dostatočne nezávislý od štátu, aby mohol prijímať samostatné rozhodnutia týkajúce sa cien, nákladov a vstupov, a prijímať ich ako odozvy na signály trhu, ktoré odrážajú ponuku a dopyt. Okrem toho treba uviesť, že z článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia, podľa ktorého rozhodnutia podnikov sú „prijaté“, vyplýva, že normotvorca Spoločenstva osobitne vyžadoval, aby rozhodovací postup dotknutého podniku bol oslobodený od akéhokoľvek podstatného vplyvu zo strany štátu. Takže tomuto podniku prináleží preukázať, že jeho rozhodnutia týkajúce sa cien, nákladov a vstupov, sú prijímané samostatne, sú vedené typickými úvahami v trhovom hospodárstve, t. j. najmä maximalizáciou zisku, a že nie sú ovplyvnené úvahami, ktoré sú typické pre verejnú moc. Prijímanie samostatných a obchodnými úvahami odôvodnených rozhodnutí je však v zásade vlastnosť typická pre súkromný sektor a v dôsledku toho sú inštitúcie Spoločenstva v rámci výkonu ich širokej miery voľnej úvahy, ktorú v tejto oblasti majú, oprávnené pri preskúmaní dôkazov predložených dotknutým vývozcom zohľadniť okolnosť, či je dotknutý podnik kontrolovaný štátom.

91 Štátna kontrola, ako bola konštatovaná v prejednávanej veci, však nie je sama osebe nezlučiteľná s prijímaním obchodných rozhodnutí dotknutým podnikom podľa

podmienok trhového hospodárstva a predovšetkým neznamená, že rozhodnutia týkajúce sa cien, nákladov a vstupov sú vedené úvahami, ktoré by boli cudzie podniku pôsobiacemu v takých podmienkach.

92 Pritom prístup, ktorý podporovala na pojednávaní Rada a ktorý tiež vyplýva z odôvodnenia č. 13 napadnutého nariadenia, podľa ktorého štátnu kontrolu stotožňuje s „podstatným vplyvom štátu“ v zmysle článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia, vedie v zásade k vylúčeniu spoločností kontrolovaných štátom zo získania ŠTH bez ohľadu na konkrétny skutkový, právny či hospodársky kontext, v ktorom pôsobia, a presnejšie bez ohľadu na to, či predložili dostatočné dôkazy na preukázanie, že štát neprekročil svoju úlohu bežného akcionára v štáte s trhovým hospodárstvom a že rozhodnutia spoločnosti boli prijímané samostatne a nezávisle od úvah, ktoré sú typické pre verejnú moc, a teda tieto rozhodnutia boli vedené výlučne obchodnými rozhodnutiami, ktoré sú typické pre podniky pôsobiace v podmienkach trhového hospodárstva.

93 V tejto súvislosti treba predovšetkým uviesť, že tvrdenia Rady týkajúce sa vymenovania a zloženia správnej rady žalobcu neumožňujú, vzhľadom na skutočnosti uvedené spise spochybniť to, že kontrola, ktorú v spoločnosti vykonáva štát, bola, ako to tvrdí žalobca, vykonávaná v bežných v hraniciach mechanizmov trhu.

94 Na jednej strane čo sa totiž týka vymenovania správnej rady, zo spisu vyplýva, že štát alebo štátne orgány nemajú možnosť priamo vymenovať jedného či viacerých riaditeľov. Ako žalobca totiž preukázal v žiadosti o priznanie ŠTH, podľa jeho štatútu sú členovia správnej rady volení na valnom zhromaždení. Navyše to inštitúcie vôbec nespochybnili a naopak zo spisu a z tvrdení Rady vyplýva, že tvrdenie uvedené v odôvodnení č. 13 napadnutého nariadenia sa týka presne skutočnosti, že z dôvodu veľkého rozptýlenia súkromných akcionárov moli štátni akcionári kontrolovať valné zhromaždenia, pričom prakticky rozhodovali o zložení správe rady. Len na základe tejto samotnej okolnosti však nie je možné dospieť k záveru, že štátni akcionári sa nachádzali v inej pozícií alebo že by konali odlišne od menšinového súkromného akcionára, ktorý

by z dôvodu rozdrobenosti väčšinového akcionára kontroloval zhromaždenia akcionárov. Uvedená skutočnosť teda tiež nemôže byť dôvodom odmietnutia priznania žalobcovi ŠTH.

95 Na druhej strane čo sa týka zloženia správnej rady, treba konštatovať, že vzhľadom na spis a tvrdenia Rady, že posúdenia týkajúce sa existencie spojitosti medzi väčšinou v správnej rade a štátom sa tiež zakladajú len na fakte, že žalobca je kontrolovaný štátom. Zatiaľ čo inštitúcie totiž nevyslovili nijakú námietku voči dvom z deviatich riaditeľov, trom ďalším vyčítali, že sú so žalobcom v zamestnaneckom vzťahu (pokiaľ ide o „generálneho riaditeľa" a „námestníka generálneho riaditeľa") alebo spojený so žalobcom prostredníctvom zmluvy o poskytovaní služieb (pokiaľ ide o predsedu správnej rady), takže žalobca bol kontrolovaný štátom. Len táto okolnosť však nemôže byť považovaná za nezlučiteľnú s podmienkami trhového hospodárstva a neumožňuje v prípade neexistencie iných údajov o ich spojení so štátom vyvodiť záver, že rozhodnutia týchto riaditeľov v rámci správnej rady boli vedené úvahami, ktoré sú typické pre verejnú moc. Za týchto podmienok, bez toho aby bolo potrebné preskúmať tvrdenia žalobcu týkajúce sa ostatných riaditeľov, treba zamietnuť túto výhradu založenú na tom, že väčšina členov správnej rady majú spojenia so štátom, ktoré nie sú zlučiteľné s podmienkami trhového hospodárstva.

96 Takže treba konštatovať, že úvahy uvedené v odôvodnení č. 13 napadnutého nariadenia neobsahujú nijakú skutočnosť, na ktorej základe by bolo možné naďalej odmietať priznanie ŠTH v prejednávanej veci. Predovšetkým záver Rady, že žalobca je pod „výraznou kontrolou a vplyvom štátu", vzhľadom na obsah spisu len znamená, že potvrdzuje existenciu štátnej kontroly voči žalobcovi.

97 Keďže sa teda kritérium štátnej kontroly výslovne nenachádza medzi podmienkami uvedenými v dotknutom ustanovení, prístup Rady nie je zlučiteľný so systémom, ktorý ona sama zaviedla, keď na základe nariadenia č. 905/98, zaviedla do základného nariadenia ustanovenia článku 2 ods. 7 písm. b) a c), ktoré spočívajú na preskúmaní inštitúciami Spoločenstiev v každom jednotlivom prípade, či sú dostatočné alebo

nedostatočné dôkazy predložené vyrábajúcimi vývozcami, ktorí sú predmetom antidumpingového prešetrovania a chceli by využívať ŠTH.

98 V dôsledku toho je potrebné dospieť k záveru, že žalobca správne uviedol, že dôvody uvedené v odôvodnení č. 13 napadnutého nariadenia svedčia o tom, že inštitúcie pre posúdenie, či predložil dostatočné alebo nedostatočné dôkazy, použili kritérium, ktoré nie je uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia. Aj keď totiž kontrola štátu nad spoločnosťou je skutočnosť, ktorú je prípadne možné zohľadniť, nestačí sama osebe na preukázanie existencie „podstatného vplyvu štátu“ v zmysle tohto ustanovenia.

99 Isteže, dôkazné bremeno spočíva na vyvážajúcom výrobcovi, ktorý chce využívať ŠTH. Treba však uviesť, že v prejednávanom prípade žalobca poskytol Komisií viaceré dôkazy, ktorými sa snažil preukázať, že spĺňa podmienku uvedenú v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia. Tieto dôkazy pritom boli posúdené ako irelevantné z dôvodu stotožnenia štátnej kontroly s „podstatným vplyvom štátu“ v zmysle tohto ustanovenia.

100 Žalobca teda poskytol dôkazy, o ktoré predtým požiadala samotná Komisiou vo svojom dotazníku určenom výrobcom žiadajúcim o priznanie ŠTH a ktoré sa týkali rozhodnutí prijatých počas prešetrovania v oblasti cien a nákladov, rokovaní o zmluvách, pohyboch cien, právneho rámca (v oblasti cien, distribúcie a povolení na vývoz) a postupov prijímania rozhodnutí v spoločnosti. V tejto súvislosti treba uviesť, že Rada nespochybňuje tvrdenia žalobcu, podľa ktorých Komisia preskúmala tieto dokumenty týkajúce sa cien, nákladov a získania vstupov pri overovaní na mieste a nepredložila nijakú výhradu voči ich vierohodnosti. Naopak Rada počas pojednávania výslovne uznala, že inštitúcie Spoločenstiev sa domnievali, že dôkazy týkajúce sa konkrétnych obchodných rozhodnutí neboli relevantné pre ich posúdenie otázky, či bola splnená podmienka uvedená v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia a predovšetkým otázky, či tieto rozhodnutia boli prijaté bez podstatného vplyvu štátu.

101 Rovnako nie je možné na základe znenia napadnutého nariadenia ani dôkazov vo vyšetrovacom spise konštatovať, že inštitúcie zohľadnili skutočnosti predložené žalobcom v žiadosti o priznanie ŠTH a viackrát zopakované počas prešetrovania, o zárukách uvedených v štatúte, v čínskom zákone o spoločnostiach a v pravidlách kótovania na šanghajskej burze cenných papierov, aby posúdili v akom rozsahu tieto záruky predstavovali dostatočné dôkazy na preukázanie, že rozhodnutia žalobcu týkajúce sa cien, nákladov a vstupov boli prijaté bez podstatného vplyvu štátu. Rovnako to je aj v prípade skutočností týkajúcich sa správania štátnych a súkromných akcionárov pri hlasovaní na valnom zhromaždení akcionárov a skutočností týkajúcich sa pôvodu účasti štátu. Tieto skutočnosti neboli zohľadnené najmä v časti nazvanej „vplyv štátu“ oznámenia z 5. decembra 2003. Rovnako tomu je aj v prípade listu zo 6. apríla 2004, ktorým Komisia potvrdila svoje rozhodnutie odmietnuť žalobcovi priznanie ŠTH.

102 Z vyššie uvedeného vyplýva, že okolnosti uvedené v odôvodnení č. 13 napadnutého nariadenia neumožňujú odôvodniť záver Rady uvedený v odôvodnení č. 15 tohto nariadenia, podľa ktorého žalobca nespĺňal všetky kritéria stanovené v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia.

103 Tieto úvahy nie sú spochybnené tvrdeniami Rady založenými na tom, že podľa judikatúry majú inštitúcie Spoločenstiev v takom prípade ako je ten v prejednávanej veci širokú mieru voľnej úvahy.

104 Vyššie uvedené úvahy sa totiž nezakladajú na skutkovom posúdení a posúdení právneho a politického systému, ktoré patria do širokej miery voľnej úvahy, ktorú majú inštitúcie v tejto oblasti, ale vyplývajú zo stanovenia dosahu príslušných právnych pravidiel stanovených Radou. Pritom súd Spoločenstva v rámci svojho preskúmania zákonnosti vykonáva v tejto súvislosti úplné preskúmanie toho, či inštitúcie správne uplatnili relevantné právne pravidlá (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 2007, Nemecko/Komisia, T-374/04, Zb. s. II-4431, bod 81).

105 Je potrebné totiž zdôrazniť, že Rada prostredníctvom článku 2 ods. 7 písm. b) a c) základného nariadenia a predovšetkým stanovením presných kritérií na priznanie ŠTH, obmedzila svoju vlastnú mieru voľnej úvahy s cieľom okrem iného zohľadniť „zmenené hospodárske podmienky“ v Číne (piate odôvodnenie nariadenia č. 905/98). Jej posúdenie podľa tohto ustanovenia sa teda musí vykonať v rámci uvedených právnych pravidiel a výkon jej širokej miery voľnej úvahy v tejto oblasti nemôže viesť k tomu, že budú stanovené podmienky priznania ŠTH, ktoré idú nad rámec podmienok stanovených v článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia.

106 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že ak majú inštitúcie Spoločenstva širokú mieru voľnej úvahy, má dodržiavanie záruk vyplývajúcich z právneho poriadku Spoločenstva v správnych konaniach o to podstatnejší význam, a že medzi tieto záruky patrí najmä povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti dotknutého prípadu, právo dotknutého subjektu vyjadriť svoje stanovisko, ako aj dostať dostatočne odôvodnené rozhodnutie (rozsudok Súdneho dvora z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, Zb. s. I-5469, bod 14, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. júla 2006, Shandong Reipu Biochemicals/Rada, T-413/03, Zb. s. II-2243, bod 63). Preto v takom prípade ako v prejednávanej veci, aj keď súd Spoločenstva nemôže zasiahnuť do posúdenia vyhradeného pre inštitúcie Spoločenstva, prináleží mu uistiť sa, že inštitúcie v rámci preskúmania, ktoré sú povinné vykonať na účely článku 2 ods. 7 písm. b) a c) základného nariadenia, vzali do úvahy všetky relevantné skutočnosti, ktoré predložil vyvážajúci výrobca a posúdili ich so všetkou požadovanou starostlivosťou (pozri v tomto zmysle analogický rozsudok Shandong Reipu Biochemicals/Rada, už citovaný, bod 64). Ako však už bolo vyššie uvedené, nesprávny výklad platných právnych pravidiel v prejednávanej veci viedol inštitúcie k nezohľadneniu relevantných dôkazov, ktoré predložil žalobca.

107 Okrem toho je potrebné uviesť, že Rada správne tvrdí, že metóda určenia normálnej hodnoty výrobku, ktorá je upravená v článku 2 ods. 7 písm. b) základného nariadenia, je výnimkou z osobitnej metódy stanovenej na tieto účely v článku 2 ods. 7 písm. a), pričom táto osobitná metóda sa v zásade uplatňuje v prípade dovozov do tuzemska z krajín, ktoré nemajú trhové hospodárstvo, a preto ju treba vykladať doslovne (rozsudky Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures a Zhejiang Yankon/Rada, už citovaný v bode 87 vyššie, bod 39, a Shanghai Teraoka Electronic/Rada, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 50). Táto skutočnosť však nemôže legalizovať prístup Rady, ktorý

v zásade stotožňuje štátnu kontrolu, ako bola uvedená v odôvodnení č. 13 napadnutého nariadenia s „podstatným vplyvom štátu“ v zmysle článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky, a to bez akéhokoľvek zohľadnenia dôkazov týkajúcich sa konkrétnych skutkových, právnych a ekonomických skutočností, v ktorých pôsobí žalobca. Ako už bolo uvedené, taký prístup by totiž kládol podmienky pre priznanie ŠTH, ktoré by šli nad rámec podmienok uvedených v článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia.

108 Napokon nemožno vyhovieť žiadosti žalobcu, ktorou navrhuje, aby Súd prvého stupňa rozhodol o otázke, či ním predložené dôkazy boli alebo neboli dostatočné na to, aby sa dalo rozhodnúť o otázke, či bola splnená podmienka podľa článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia, pričom toto posúdenie prináleží inštitúciám Spoločenstva. Ako Rada správne zdôraznila, inštitúciám Spoločenstva prináleží posúdiť v každom jednotlivom prípade, či dôkazy predložené vyvážajúcim výrobcom sú dostatočné na preukázanie toho, že sú splnené podmienky stanovené v článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia, a je na súdoch Spoločenstva preskúmať, či sa inštitúcie pri tomto posúdení dopustili zjavne nesprávneho posúdenia. (pozri v tomto zmysle rozsudok Shanghai Teraoka Electronic/Rada, už citovaný v bode 34 vyššie, body 52 a 53). Súdu prvého stupňa teda neprináleží vykonať také posúdenie namiesto dotknutých inštitúcií.

109 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tieto výhrady musia byť prijaté.

O výhradách týkajúcich sa posúdenia Rady, ktorým stanovila žalobcove vývozné ceny

110 Žalobca sa domnieva, že na základe posúdenia Rady týkajúcom sa stanovenia jeho vývozných cien nie je mu možné odmietnuť priznať ŠTH. Na jednej strane v podstate uvádza, že predaje na vývoz nie sú relevantné pri preskúmaní žiadosti o priznanie ŠTH

a že Rada teda nesprávne vykladá článok 2 ods. 7 písm. b) a c) základného nariadenia. Na druhej strane je posúdenie Rady, čo sa týka stanovenia vývozných cien žalobcu, zjavne nesprávne posúdené.

O výhrade založenej na nesprávnom posúdení článku 2 ods. 7 písm. b) a c) základného nariadenia

— Tvrdenia účastníkov konania

111 Žalobca tvrdí, že vzhľadom na to, že registrácia čínskou obchodnou komorou dovozcov a vývozcov kovov, minerálov a chemikálií (ďalej len „CCCMC“) zmlúv týkajúcich sa vývozu sa týka vývozných cien predmetného výrobku a nie predajov dotknutého výrobku na vnútornom čínskom trhu, nemôže byť platným základom pre odmietnutie priznanie ŠTH. Opačné posúdenie Rady by podľa jeho názoru znamenalo taký výklad článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia, ktorý je nezlučiteľný so všeobecným znením antidumpingovej dohody, Protokolu o pristúpení ČĽR k WTO a základného nariadenia.

112 V tejto súvislosti uvádza, že článok 2 ods. 7 základného nariadenia, ako aj článok 15 Protokolu o pristúpení ČĽR k WTO sa týkajú stanovenia normálnej hodnoty a spočívajú v zohľadnení predaja dotknutého výrobku na čínskom vnútornom trhu. Vývozné ceny naopak predstavujú v rámci základného nariadenia iný pojem, ktorý je upravený inými pravidlami. Žalobca sa domnieva, že tento výklad potvrdzujú odôvodnenia nariadenia č. 905/98, judikatúra Súdu prvého stupňa (rozsudok Shanghai Teraoka Electronic/Rada, už citovaný v bode 34 vyššie) a ustálená prax inštitúcií, ktorá pre posúdenie existencie „podstatného vplyvu štátu“ vždy zohľadňovala rozhodnutia týkajúce sa cien na relevantnom vnútornom trhu, a nie vývozných cien.

113 Rada tvrdí, že nie je relevantná okolnosť, že registrácia zmlúv na CCCMC sa týka len vývozu. Domnieva sa, že žalobca si mýli podmienky priznania ŠTH so stanovením normálnej hodnoty a výpočtom vývoznej ceny v prípade, ak by bol ŠTH priznaný. Pre priznanie ŠTH vývozca však musí predložiť dostatočné dôkazy o tom, že neexistuje zo strany štátu nijaký vplyv na predajné ceny spoločnosti. Táto podmienka by nebola splnená ak by mal štát vplyv na vývozné ceny. Rada okrem toho zdôrazňuje, že v rozsudku Shanghai Teraoka Electronic/Rada, už citovaný v bode 34 vyššie (body 94 až 109), sa Súd prvého stupňa práve priklonil k záverom inštitúcií týkajúcich sa štátom kontrolovaných vývozných cien.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

114 Aj keď žalobca správne uvádza, že článok 2 ods. 7 základného nariadenia sa týka stanovenia normálnej hodnoty, ktorá v rámci tohto nariadenia predstavuje odlišný pojem od pojmu vývozná cena, nevyplýva z toho, že správanie dotknutých vyvážajúcich výrobcov týkajúce sa vývozných cien je úplne irelevantné na účely uplatnenia článku 2 ods. 7 písm. b) a c) základného nariadenia.

115 Toto ustanovenia totiž podmieňuje stanovenie normálnej hodnoty v súlade s pravidlami uvedenými v článku 2 ods. 1 až 6 základného nariadenia tým, že dotknutý výrobca preukáže, že pôsobí v podmienkach trhového hospodárstva. Pritom nie je nijaký dôvod predpokladať, že „podmienky trhového hospodárstva“ sa musia týkať výlučne tuzemských činností dotknutého výrobcu. Práve naopak, nie je možné poprieť, že neexistencia obmedzení týkajúcich sa vývozných činností a predovšetkým voľnosť vyjednávať vývozné ceny sú typickými vlastnosťami trhového hospodárstva.

116 Tvrdenie žalobcu sa navyše nijako neopiera o znenie piatich zarážok článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia, ktoré stanovujú dôkazy, ktoré musí výrobca predložiť,

aby mohol byť považovaný za pôsobiaceho v podmienkach trhového hospodárstva. Z týchto ustanovení totiž nijako nevyplýva, že by sa výlučne vzťahovali na tuzemské činnosti dotknutých výrobcov. Predovšetkým pri uvedení pojmu „rozhodnutia firiem, ktoré sa týkajú cien", nie je stanovená nijaká podmienka, podľa ktorej by sa tieto rozhodnutia museli týkať iba tuzemského trhu výrobcu.

117 Čo sa týka bodu 15 písm. a) Protokolu o pristúpení ČĽR k WTO, ktorého sa dovoláva žalobca, tento bod tiež odkazuje na kritérium „podmienok trhového hospodárstva" čo sa týka najmä predaja podobného výrobku bez toho, že by bolo spomenuté, že ide výlučne o predaj na tuzemskom trhu.

118 V dôsledku toho treba konštatovať, že žalobca nepreukázal, že by sa pojem „podmienky trhového hospodárstva" použitý v základom nariadenie a zároveň v protokole o pristúpení ČĽR k WTO, netýkal vývozných cien. Takže prípadné obmedzovanie slobody stanoviť vývozné ceny môže oprávnene odôvodniť zamietnutie priznania ŠTH a inštitúcie sa teda nedopustili nesprávneho právneho posúdenia v tejto súvislosti.

119 Napokon treba poznamenať, že sám žalobca vo svojom vyjadrení zo 16. decembra 2003 pripustil relevantnosť preskúmania predaja pri vývoze v súvislosti s článkom 2 ods. 7 písm. c) prvou zarážkou základného nariadenia. Potvrdil totiž, že ak štát bráni vývozu z dôvodu príliš nízkej ceny Komisia to musí zohľadniť v rámci posúdenia existencie podstatného vplyvu štátu, pričom však tvrdil, že tomu tak v predmetnom prípade s ohľadom na dotknutý výrobok nebolo.

120 Preto táto výhrada musí byť zamietnutá.

O výhrade založenej na zjavne nesprávnom posúdení Rady týkajúcom sa stanovenia vývozných cien žalobcu

— Tvrdenia účastníkov konania

121 Žalobca v podstate tvrdí, že preukázal, že jeho vývozné ceny boli voľne stanovené len na základe úvah obchodnej povahy a bez akéhokoľvek vplyvu štátu. Takže závery Rady týkajúce sa registrácie zmlúv o vývoze na CCCMC sú postihnuté zjavne nesprávnym posúdením.

122 V tejto súvislosti v prvom rade sa žalobca odvoláva na dôkazy a vysvetlenia predložené Komisii a tie, ktoré neskôr zistila pri overovaní na mieste, ktoré umožnili stanoviť, že tieto rozhodnutia týkajúce sa cien sa zakladali len na obchodných úvahách a neboli stanovené ani kontrolované štátom. Predovšetkým preukázal, že na uvádzanie dotknutého výrobku na domáci či celosvetový trh sa nevyžadovalo nijaké povolenie a že z konania štátnych orgánov nevyplývala žiadna cenová regulácia.

123 V druhom rade, čo sa týka CCCMC, žalobca vysvetlil, že nebol riadený ani kontrolovaný štátom, ale že bol mimovládnou organizáciou, založenou jeho členmi. Okrem toho uvádza, že prešetrovací spis obsahuje dôkazy, podľa ktorých odporúčanú cenu nestanovila CCCMC, ale samotní čínsky výrobcovia glyfosátu a že nešlo o minimálnu záväznú vývoznú cenu, ale o cenu orientačnú. Nevyžadovalo sa teda ani nijaké „dodržiavanie“ tejto ceny, pričom postup registrovania zmlúv týkajúcich sa vývozu bol len jednoduchou formalitou.

124 Presnejšie žalobca vysvetlil, že čínski výrobcovia glyfosátu si medzi sebou dohodli potrebu orientačných vývozných cien (guided export pricing), aby minimalizovali riziko antidumpingových prešetrovaní na trhoch tretích krajín. Úlohou CCCMC bolo

v tejto súvislosti uľahčiť koordináciu a poskytnúť služby tajomníka. Žalobca teda uvádza, že údaje, na ktorých sa zakladala orientačná cena pre nasledujúci rok, pochádzali od čínskych výrobcov, ktorí predložili CCCMC ich vlastné návrhy. Skutočné vývozné ceny si však určil každý výrobca na základe vyjednávaní, ktoré si dohodol so svojimi klientmi ako rovný s rovným. Jedna kópia danej zmluvy o vývoze bola potom predložená CCCMC, ktorej úlohou bolo vložiť údaje zo zmluvy do databázy a podpísať zmluvu bez toho, aby mala vplyv na vývozné ceny. Informácie, ktoré získala CCCMC boli neskôr použité na oznamovanie v pravidelných intervaloch čínskych výrobcov glyfosátu vývozné ceny vo všeobecnej a nedôvernej podobe. Podľa žalobcu vývozca ďalej predložil zmluvu podpísanú CCCMC colným orgánom, v dôsledku čoho tieto orgány vykonali preclenie.

125 V treťom rade žalobca tvrdí, že preukázal, že všetky jeho vývozné zmluvy počas prešetrovania boli podpísané CCCMC bez ohľadu na ceny, a že teda údajná minimálna vývozná cena nebola záväzná, a určite nebola záväzná pre neho. V tejto súvislosti sa odvoláva na viaceré dôkazy, ktoré pri prešetrovaní predložil a ktoré boli preskúmané Komisiou pri overovaní na mieste, ako napríklad kópie zmlúv a faktúr týkajúcich sa vývozov či úplné zoznamy jeho predaja na vývoz do Spoločenstva a na vývoz na iné trhy počas prešetrovania, pričom všetky tieto dokumenty uvádzali ceny, vrátane jednotnej priemernej vývoznej ceny, ktoré boli nižšie ako orientačná cena. Taktiež predložil osvedčenie od CCCMC obsahujúce potvrdenie, že počas prešetrovania podpísala všetky vývozné zmluvy glyfosátu žalobcu.

126 Žalobca dodáva, že inštitúcie nezohľadnili tvrdenia a dôkazy, ktoré predložil v rôznych štádiách prešetrovania, pričom v rôznych svojich vyjadreniach a napadnutom nariadení nezmenili svoj názor na úlohu CCCMC. Takým konaním porušili zásady spravodlivého zaobchádzania, objektívnosti a nezaujatosti, ako aj povinnosti vykonať náležité preskúmanie a porušili zásadu riadnej správy vecí verejných.

127 Okrem toho žalobca uvádza, že tvrdenie Rady založené na tom, že len dvaja výrobcovia glyfosátu v ČĽR požiadali o priznanie ŠTH predstavuje „obyčajnú špekuláciu“ a je „neprípustné“. V každom prípade poznamenáva, že v skutočnosti viacerí čínsky vývozcovia boli ohrození útokom, ktorý proti nim začal podnik Monsanto v rámci antidumpingových prešetrovaní vedených skoro zároveň na celom svete a uprednostnili nevynakladať ešte ďalšie finančné prostriedky na svoju obranu na trhu Európskej únie. Audace tiež osobitne zdôrazňuje túto skutočnosť, pričom uvádza, že dané tvrdenie Rady dokazuje jej povrchný a zaujatý prístup pri posúdení, ktoré má vykonať v tejto veci.

128 Napokon žalobca tvrdí, že za predpokladu, že posúdenie Rady sa vzťahuje na prípad, že by CCCMC mohla odmietnuť podpísať vývoznú zmluvu z dôvodu ceny, táto možnosť nemôže odôvodniť zamietnutie žiadosti o priznanie ŠTH, vzhľadom na ustálenú prax a neexistenciu skutočného odmietnutia podpísania. Právo veta bez možnosti odvolania sa proti tomuto právu by totiž nepredstavovalo vplyv štátu, a ešte menej vplyv štátu, ktorý by bol podstatný. V každom prípade tvrdí, že bolo dokázané, že sporný mechanizmus nebol vytvorený na to, aby umožňoval takýto vplyv.

129 Žalobca okrem toho uvádza, že to, že je potrebné splniť určité formality nie je ani v Európskej únii ojedinelé. Napríklad vývoznú licenciu je potrebné predložiť pri vývoze potravín v rámci spoločnej poľnohospodárskej politiky (SPP). Zdôrazňuje, že vlády majú neustále zasahujú na mikroekonomickej i makroekonomickej úrovni do hospodárstva všetkých krajín, ktoré majú trhové hospodárstvo, pričom zavedenie antidumpingových ciel je typickým príkladom takého vplyvu pre ochranu miestneho priemyslu. Rozdiel medzi systémom trhového hospodárstva a iným systémom sa teda zakladá na zavedení pojmu „podstatnej“ miery v súvislosti s „vplyvom štátu“.

130 Rada v podstate tvrdí, že bol zavedený veľmi účinný systém kontroly, že bol riadený štátom prostredníctvom CCCMC a colných orgánov a že predstavoval teda vplyv vlády

ČĽR na určovanie žalobcových vývozných cien. Za týchto podmienok je irelevantná cena skutočne stanovená žalobcom, ako aj okolnosť, že CCCMC podpisovala zmluvy, v ktorých bola cena nižšia ako „minimálna cena“.

131 V tejto súvislosti Rada uvádza, že žalobca vysvetlil vo svojej odpovedi na žiadosť o doplňujúce informácie od Komisie, že v rámci CCCMC existovala koordinačná skupina vývozcov glyfosátu, ktorá sa stretávala pre stanovenie primeraných „minimálnych cien“ predaja na vývoz. Väčšina vývozu sa realizovala za vyššie ceny ako bola „minimálna cena“, ktorá sa nemenila počas dvoch rokov. Podľa žalobcu museli byť všetky zmluvy týkajúce sa vývozu predložené CCCMC, ktorá overila predajnú cenu a podpísala zmluvu, ak bola predajná cena vyššia ako „minimálna cena“. Vláda ČĽR nariadila čínskym colným orgánom, aby povolili vývoz len v prípade, že zmluva obsahovala podpis CCCMC.

132 Rada poznamenáva, že žalobca v neskoršom liste uviedol, že sa nesprávne vyjadril, keď použil výraz „minimálne ceny“, a že úlohou CCCMC bolo len overiť cenu zmluvy. Rada však zdôrazňuje, že žalobca tým, že uviedol, že CCCMC podpísala zmluvy, ktorých cena bola nižšia ako „minimálna cena“, nikdy netvrdil, že CCCMC nebola oprávnená odmietnuť podpísať zmluvy, ktorej cena bola nižšia ako „minimálna cena“. Podľa Rady, ak by CCCMC nemala takéto oprávnenie, nemohol celý systém schvaľovania spĺňať účel, na aký bol prijatý, t. j. zabezpečiť, aby stanovenie vývoznej ceny glyfosátu z pôvodom v ČĽR nespôsobilo v zahraničí začatie antidumpingových prešetrovaní.

133 Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že CCCMC nebola riadená či kontrolovaná štátom a že „minimálne ceny“ nestanovovala CCCMC, ale samotní čínsky výrobcovia glyfosátu,

Rada sa domnieva, že ho popiera znenie jedného výňatku z informačnej brožúry CCCMC, ktorý stanovuje:

„Predaje za nízku cenu spôsobujú veľké straty vláde, priemyslu a spoločnostiam, a ich dôsledkom sú antidumpingové prešetrovania priemyslu a dotknutých podnikov v zahraničí. Vláda s cieľom udržať prísny systém vývozov a chrániť záujmy priemyslu prijala opatrenia, ktoré dávajú CCCMC právo podpisovať zmluvy a overovať vývozné ceny pri preclení."

134 Okrem toho Rada tvrdí, že aj keby bola cena zdanlivo stanovená všetkými výrobcami glyfosátu, bola by v skutočnosti stanovená štátom, pretože veľká väčšina výrobcov boli štátne spoločnosti alebo spoločnosti kontrolované štátom. V tejto súvislosti Rada poznamenáva, že z 39 výrobcov glyfosátu v ČĽR, ktorí boli posudzovaní, len dvaja požiadali o priznanie ŠTH. Rada z toho vyvodzuje, že zvyšných 37 výrobcov si o sebe myslelo, že nespĺňajú podmienky, ktoré sa vyžadujú pre získanie ŠTH, čo znamená, že ich vlastnil alebo kontroloval štát.

135 Rada uvádza, že vzhľadom na to, že colné orgány potvrdili len vývozy, v ktorých bola zmluva podpísaná CCCMC, CCCMC mohla brániť každému vývozu, ktorý nedodržiaval „minimálne ceny". Podľa názoru Rady toto skutočne a vážne zaväzovalo vývozcov, a teda aj žalobcu, aby dodržiavali „minimálne ceny", hoci CCCMC niekoľkokrát podpísala aj vývozné obchody, v ktorých bola vývozná cena nižšia ako minimálna cena.

136 Napokon v odpovedi na tvrdenia žalobcu, že splnenie určitých formalít pri vývoze nie je ojedinelé, Rada tvrdí, že vplyv štátu v trhovom hospodárstve, kde v zásade všetky spoločnosti pôsobia podľa kritérií trhu, aj v prípade že sú tieto spoločnosti úplne vo vlastníctve štátu, nie je možné daný vplyv porovnávať s vplyvom uplatňovaným v štáte, ktorý nemá takýto typ hospodárstva, kde spoločnosť kontrolovaná štátom nepôsobí podľa kritérií trhu. Okrem toho, zavedenie takého všeobecného rámca, v ktorom

spoločnosti pôsobia, má síce účinok na rozhodnutia spoločností, okrem iného aj v oblasti cien, avšak nepredstavuje podľa názoru Rady vplyv štátu v zmysle článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

137 Na úvod treba konštatovať, ako už bolo vyššie uvedené, že v rámci posúdenia otázky, či sú splnené podmienky uvedené v článku 2 ods. 7 písm. c) základného nariadenia, treba zohľadniť prípadné obmedzenia slobody stanovenia vývozných cien. Takže žalobcovi prináleží preukázať, že jeho predaj na vývoz bol v súlade s konaním spoločnosti pôsobiacej v podmienkach trhového hospodárstva, a predovšetkým, že mohol slobodne stanoviť vývozné ceny na základe úvah čisto obchodnej povahy a bez podstatného vplyvu štátu.

138 V tejto súvislosti treba uviesť, že v žiadosti o priznanie ŠTH, žalobca v odpovedi na otázky položené Komisiou v jej dotazníku určenom výrobcom, ktorí chcú získať uvedený štatút, v podstate uviedol že mal všetky potrebné oprávnenia na vývoz a dovoz, že jeho predaje na export boli výsledkom rokovaní založených na okolnostiach prípadu a že štát nemal nijaký vplyv pri stanovení cien, množstiev, podmienok či spôsobov predaja. Tiež už predložil dokazujúce dokumenty, ktoré požadovala Komisa, medzi ktorými bol najmä zoznam predajov vykonaných do Spoločenstva počas prešetrovania a zoznam, ktorý obsahoval mesačné množstvá dotknutého výrobku predané na vývoz, ako aj mesačný priemer cien predajov na vývoz počas prešetrovania.

139 Ako vyplýva z napadnutého nariadenia (odôvodnenie č. 14, na ktoré odkazuje odôvodnenie č. 17) a ako uviedla Rada na pojednávaní, inštitúcie sa však domnievali, že prostredníctvom mechanizmu podpisovania vývozných zmlúv CCCMC, na ktorý ich

upozornil sťažovateľ, štát vykonával významnú kontrolu nad žalobcom, pokiaľ ide o stanovenie vývozných cien dotknutého výrobku takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľným s článkom 2 ods. 7 písm. c) prvou zarážkou základného nariadenia. Okrem toho Komisia tvrdila vo svojom oznámení z 5. decembra 2003, že uvedený mechanizmus je potrebné považovať za „podstatný vplyvu štátu na rozhodnutia vývozcov glyfosátu“. Okrem týchto dôvodov inštitúcie nespochybnili vyššie uvedené vyhlásenia žalobcu a nevytýkali žalobcovi ani nedostatok spolupráce alebo nepredloženie informácií potrebných pre overenie, či existovali alebo neexistovali podmienky trhového hospodárstva, čo sa týka vývozných činností.

140 Žalobca nespochybňuje existenciu namietaného mechanizmu, pričom on sám poskytol počas prešetrovania informácie týkajúce sa jeho fungovania. V podstate však ale tvrdí, že preukázal, že tento mechanizmus nebol nezlučiteľný s podmienkou uvedenou v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia. Súd prvého stupňa teda musí overiť, či sa inštitúcie bez toho, aby sa dopustili zjavne nesprávneho posúdenia, mohli vzhľadom na dôkazy predložené žalobcom počas prešetrovania domnievať, že na základe dôvodu týkajúcom sa mechanizmu podpisovania vývozných zmlúv CCCMC je možné konštatovať, že žalobca nepreukázal, že spĺňal uvedenú podmienku.

141 V tejto súvislosti je v prvom rade treba uviesť, že z oznámení žalobcu, ktoré vykonal v listoch z 24. júna a 4. júla 2003 ako odpovede na žiadosť Komisie o doplňujúce informácie týkajúcu sa priznania ŠTH, a pripomienky, ktoré predložil 16 a 23. decembra 2003 na oznámenie Komisie z 5. decembra 2003, že sporný systém bol zavedený z podnetu výrobcov glyfosátu, členov CCCMC, ktorá je mimovládnou organizáciou založenou s cieľom uľahčiť zosúladenie jej členov s antidumpingovými zákonmi a takto ich preventívne chrániť pred možnými žalobami takejto povahy. V tejto súvislosti prijala vláda opatrenia priznávajúce CCCMC právo podpisovať zmluvy a overovať vývozné ceny s ohľadom na preclenie. Vyhlásenia žalobcu v tomto zmysle podporuje obsah brožúry CCCMC, ktorej preklad poskytol žalobca v prílohe k listu z 24. júna 2003, a EGA vo svojom liste z 21. novembra 2003. Podľa vyhlásení žalobcu, colné orgány v rámci colného preclenia overili, či zmluva o vývoze bola podpísaná CCCMC, ale neskúmali cenu uvedenú na danej zmluve.

142 V druhom rade z vyššie uvedených dôkazov v spise vyplýva, že cena bola stanovená samotnými členmi skupiny výrobcov glyfosátu. Vyhlásenia predložené v tejto súvislosti žalobcom podporuje dokument od CCCMC z 29. decembra 2001, odovzdaný Komisii pri overovaní na mieste v sídle žalobcu a opakovane predložený žalobcom v prílohe jeho pripomienok z 23. decembra 2003, z ktorého vyplýva, že zníženie referenčnej ceny bolo výsledkom „hlasovania" dotknutých vývozcov.

143 V treťom rade žalobca predložil niekoľko dôkazov, ktoré mali preukázať, že počas prešetrovania dotknutá cena nebola záväzná a že bolo dovolené voľne stanoviť vývozné ceny v nižšej výške.

144 Takže síce žalobca použil v prvých pripomienkach týkajúcich sa CCCMC, v liste z 24. júna 2003 výraz „minimálna cena", následne uviedol vo svojom liste zo 4. júla 2003, že dodržiavanie spornej ceny nebolo vynucované vládou, CCCMC ani samotnými výrobcami. Podľa týchto vyhlásení spočívala úloha CCCMC len v overení cien uvedených na zmluve tým, že ich vložila do databázy na štatistické účely a potom uviedla na zmluve svoj podpis. Vysvetlil, že podpis teda neznamenal, že CCCMC schválila cenu, ale že prebehlo overenie. Čo sa týka colných orgánov, žalobca spresnil, že len skontrolovali, či je na zmluve uvedený podpis. Vyhlásenia, že dotknutá cena nebola záväzná, boli neskôr predložené žalobcom v listoch zo 16 a z 23. decembra 2003.

145 Okrem toho z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že pri overovaní na mieste žalobca predložil doplňujúce vysvetlenia týkajúce sa sporného mechanizmu a uviedol, že v decembri 2001 bolo rozhodnuté, že budú podpísané všetky zmluvy, hoci cena bola nižšia ako referenčná cena, a že v roku 2002 (obdobie prešetrovania) CCCMC podpísala všetky zmluvy. Tiež uviedol, že na stretnutí, ktoré sa uskutočnilo vo februári 2003, bol zrušený systém referenčných cien, pričom zmluvy ostali naďalej predmetom podpisovania, aby CCCMC zbierala ročné štatistické údaje. Tieto vysvetlenia boli tiež doručené Komisii v liste od žalobcu z 23. decembra 2003.

146 Vyhlásenia, že dotknutá cena nebola záväzná, sú podporené inými skutočnosťami, ktoré žalobca predložil počas prešetrovania.

147 Po prvé ako žalobca uvádza, z dotazníka Komisie určeného výrobcom žiadajúcim o priznanie ŠTH a z dotazníka určeného vyvážajúcim výrobcom glyfosátu v ČĽR vyplýva, že počas prešetrovania žalobca vykonal dva predaje do Spoločenstva a že v oboch prípadoch bola cena nižšia ako „minimálna cena“, ktorá vyplýva z dokumentu CCCMC z 29. decembra 2001, predloženého Komisii pri overovaní na mieste.

148 Po druhé, čo sa týka predajov na vývoz do iných krajín, žalobca pripojil k dotazníku určenému vyvážajúcim výrobcom glyfosátu v ČĽR tabuľku obsahujúcu najmä množstvá týchto predajov a ich cenu. Z uvedeného vyplýva, ako uvádza žalobca, bez toho, aby protirečil tvrdeniam Rady, že pokiaľ ide o ďalších viac ako 200 predajov vykonaných počas prešetrovania, priemerná cena bola rovnako nižšia ako „minimálna cena“.

149 Po tretie žalobca na podporenie svojich vyhlásení pri overovaní na mieste, čo sa týka postupu podpisovania CCCMC zmlúv týkajúcich sa vývozu, predložil kúpnu zmluvu z 26. novembra 2002 uvádzajúcu nižšiu cenu ako „minimálna cena“, ktorá obsahovala podpis CCCMC, ako aj faktúry, ktoré sa na túto zmluvu vzťahovali. Ako žalobca uviedol, v dokumentácií predloženej Komisii pri tomto overovaní sa tiež nachádzali iné faktúry týkajúce sa predajov na export stanovujúce ceny nižšie ako „minimálne ceny“. Žalobca uvádza, pričom to Rada nespochybnila, že tieto skutočnosti boli overené Komisiou. Okrem toho tiež predložil dokument od CCCMC z 29. decembra 2001, v ktorom bolo uvedené, že cena mohla kolísať podľa zmeny podmienok na trhu. Neskôr žalobca vo svojich pripomienkach zo 16. a z 23. decembra 2003 rovnako upozornil Komisiu na tieto dôkazy, ktoré jej predložil pri overovaní.

150 Napokon vo svojom liste z 1. októbra 2003 zaslanom ako odpoveď na pripomienky EGA na žiadosť o priznanie ŠTH žalobca predložil dokument z 15. septembra 2003, v ktorom CCCMC vyhlásila, že podpísala všetky zmluvy žalobcu v roku 2002 (obdobie vyšetrovania) a že cena bola len referenčnou cenou. Tento dokument bol tiež predložený Komisii v listoch žalobcu zo 16. a 23. decembra 2003.

151 Takže treba uviesť, že na základe vyššie uvedených dôkazov bolo možné preukázať, že dotknutý mechanizmus nebol uložený štátom, že cena bola stanovená výrobcami glyfosátu, samotnými členmi CCCMC a že to nespôsobilo skutočné obmedzenie pokiaľ ide o vývozné činnosti žalobcu. Takže bez toho, aby bola spochybnená dôkazná hodnota alebo dostatočnosť týchto dôkazov, inštitúcie nemohli dospieť k záveru a zároveň sa nedopustili zjavne nesprávneho posúdenia, že prostredníctvom dotknutého mechanizmu štát vykonával značnú kontrolu cien dotknutého výrobku a že tento mechanizmus predstavoval „podstatný vplyv štátu“ v zmysle článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia.

152 Treba zdôrazniť, že tieto dôkazy a vyhlásenia však neboli inštitúciami spochybnené.

153 Takže na jednej strane zo spisu vyplýva, že inštitúcie nikdy nespochybnili vyhlásenia žalobcu, že CCCMC bola mimovládnou organizáciou, a nespochybnili tvrdenia žalobcu, že sporný systém bol zavedený z iniciatívy samotných výrobcov glyfosátu, aby minimalizovali riziko antidumpingových prešetrovaní na trhoch, na ktoré vyvážajú a umožnili CCCMC zbierať štatistické údaje. Okrem toho, hoci zo znenia brožúry CCCMC, ktorú uvádza Rada (pozri bod 133 vyššie), vyplýva, že vláda prijala opatrenia, ktoré umožnili zapojenie colných orgánov do dotknutého mechanizmu, nepopiera to argumenty žalobcu, na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, podľa ktorých tento mechanizmus nebol uložený štátom a cena bola stanovená výrobcami glyfosátu, samotnými členmi CCCMC.

154 V tejto súvislosti je tiež potrebné zamietnuť argument predložený Radou na pojednávaní, podľa ktorého skutočnosť, že z 39 výrobcov glyfosátu v ČĽR len dvaja požiadali o priznanie ŠTH znamená, že boli kontrolovaní štátom a v dôsledku toho bola „minimálna cena“ v skutočnosti stanovená štátom. Tvrdenie týkajúce sa dôvodov, pre ktoré týchto 37 výrobcov nepožiadalo o priznanie ŠTH totiž nie je nijako podporené, a navyše táto úvaha nijako nevyplýva z vyjadrení inštitúcií počas prešetrovania ani z napadnutého nariadenia.

155 Na druhej strane inštitúcie nespochybnili dôkaznú hodnotu alebo dostatočnosť dôkazov snažiacich sa preukázať, že žalobca mohol stanoviť vývoznú cenu na nižšej úrovni ako „minimálna cena“, medzi ktorými boli najmä rôzne žalobcom predložené faktúry a zmluvy, pričom inštitúcie len uviedli všeobecné tvrdenia, že vývozné ceny boli kontrolované štátom. V rozpore s tým, čo ako sa zdá tvrdí Rada, sú však dôkazy týkajúce sa cien skutočne stanovovaných žalobcom relevantné pre posúdenie podmienky uvedenej v článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážke základného nariadenia. Predovšetkým nie je možné tvrdiť, bez spochybnenia dôkaznej povahy alebo dostatočnosti týchto dôkazov, a ako to tvrdí Rada na podporu prístupu prijatého v napadnutom nariadení, že bol zavedený veľmi účinný systém kontroly a že žalobca bol v skutočnosti povinný dodržiavať „minimálne ceny“.

156 Za týchto podmienok sa zdá, že jediná skutočnosť, na ktorej inštitúcie založili svoje posúdenie bola samotná možnosť CCCMC odmietnuť podpísať vývoznú zmluvu a teda zakázať tie vývozy, ktoré nedodržujú „minimálnu cenu“ z dôvodu zapojenosti colných orgánov do systému. Tento výklad tiež vyplýva zo znenia oznámenia z 5. decembra 2003, z ktorého vyplýva, že Komisia sa domnievala, že možnosť CCCMC brániť vývozom nespĺňajúcim podmienky, ktoré stanovila, predstavuje samé osebe „podstatný vplyvu štátu“ v zmysle článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia, a to bez ohľadu na vysvetlenia žalobcu, že dotknutá cena bola orientačná a že daný mechanizmus bol zavedený, aby bolo minimalizované riziko antidumpingových prešetrovaní na trhoch tretích krajín a aby bolo CCCMC umožnené zbierať štatistické údaje.

157 Len táto okolnosť však neumožňuje, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, odôvodniť zamietnutie priznania ŠTH v prejednávanej veci. Treba totiž zdôrazniť, že na účely posúdenia, či žalobca preukázal, že spĺňa podmienky podľa článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia, nie je možné odhliadnuť od dôkazov preukazujúcich, že na jednej strane dotknutý mechanizmus nespôsobil skutočné ovplyvnenie vývozných činností a na druhej strane, že ani nebol prijatý s cieľom umožniť vplyv štátu v rámci týchto činností.

158 V dôsledku toho treba konštatovať, že posúdenie inštitúcií týkajúce sa úlohy CCCMC nestačí, vzhľadom na skutočnosti predložené žalobcom počas prešetrovania, na odôvodnenie záveru, že žalobca nepreukázal, že spĺňa podmienku podľa článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia.

159 Preto je tento žalobný dôvod potrebné prijať.

160 Napokon čo sa týka tvrdenia Rady, že pre dosiahnutie úspechu vo veci musel žalobca v podstate preukázať, že zjavne nesprávne posúdenie sa vzťahovalo na celkový záver o existencii podstatného vplyvu štátu, založený na všetkých vyššie uvedených dôvodoch, a nie na každom z týchto dôvodov posúdenom samostatne, Súd prvého stupňa konštatuje, že tieto dôvody nemôžu ani v prípade ich spoločného posúdenia odôvodniť v prejednávanej veci zamietnutie priznania ŠTH. Z vyššie uvedeného totiž vyplýva, že pri posúdení okolností, na ktorých inštitúcie založili svoje posúdenie, keď odmietli priznať ŠTH, nezohľadnili všetky relevantné dôkazy predložené žalobcom na preukázanie, že svoje rozhodnutia prijímal ako odozvy na signály trhu a bez podstatného vplyvu štátu v tejto súvislosti. Takže nijaká z týchto okolností, hoci aj v spojitosti s inými, nemôže viesť k záveru, že žalobca nepreukázal, či spĺňal podmienku podľa článku 2 ods. 7 písm. c) prvej zarážky základného nariadenia. Preto sa vyššie uvedené chyby vzťahujú aj na celkový záver Rady.

161 Navyše treba pripomenúť, že z dôvodu zamietnutia žiadosti o priznanie ŠTH, predloženej žalobcom, bola normálna hodnota, ktorá sa ho týkala, stanovená podľa článku 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia, na základe údajov získaných od výrobcov z tretích krajín, ktoré majú trhové hospodárstvo, konkrétne Brazílskej federatívnej republiky (odôvodnenia č. 23 až 31 napadnutého nariadenia) a predovšetkým na základe toho bolo stanovené celkové dumpingového rozpätie pre celú ČĽR (odôvodnenia č. 36 až 39 napadnutého nariadenia). Preto zamietnutie žiadosti o priznanie ŠTH nevyhnutne ovplyvnilo uloženie konečného antidumpingového cla týkajúceho sa žalobcu podľa článku 1 napadnutého nariadenia.

162 Za týchto okolností treba prijať prvý žalobný dôvod a zrušiť článok 1 napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa týka žalobcu bez toho, aby bolo potrebné preskúmať jeho ostatné žalobné dôvody a tvrdenia.

O trovách

163 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku inštitúcie, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. Keďže Rada nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu svojich trov konania a trov konania, ktoré vznikli žalobcovi a Audace v súlade s ich návrhmi. Komisia znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Článok 1 nariadenia Rady (ES) č. 1683/2004 z 24. septembra 2004, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz glyfosátu s pôvodom v Čínskej ľudovej republike, sa zrušuje v rozsahu, v akom sa týka Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd.**

2. **Rada znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd, ako aj Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace).**

3. **Komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Czúcz Labucka Prek

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 17. júna 2009.

Podpisy

Obsah

Právny rámec . . . . . II - 1976

Okolnosti predchádzajúce sporu . . . . . II - 1979

Konanie a návrhy účastníkov konania . . . . . II - 1982

Právny stav . . . . . II - 1985

Úvodné pripomienky . . . . . II - 1986

O výhradách voči posúdeniu Rady, ktoré sa týkalo kontroly žalobcu štátom, ako aj ustanovenia a zloženia jeho správnej rady . . . . . II - 1990

Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 1990

Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2001

O výhradách týkajúcich sa posúdenia Rady, ktorým stanovila žalobcove vývozné ceny . . . II - 2010

O výhrade založenej na nesprávnom posúdení článku 2 ods. 7 písm. b) a c) základného nariadenia . . . . . II - 2011

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2011

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2012

O výhrade založenej na zjavne nesprávnom posúdení Rady týkajúcom sa stanovenia vývozných cien žalobcu . . . . . II - 2014

— Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 2014

— Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 2019

O trovách . . . . . II - 2026